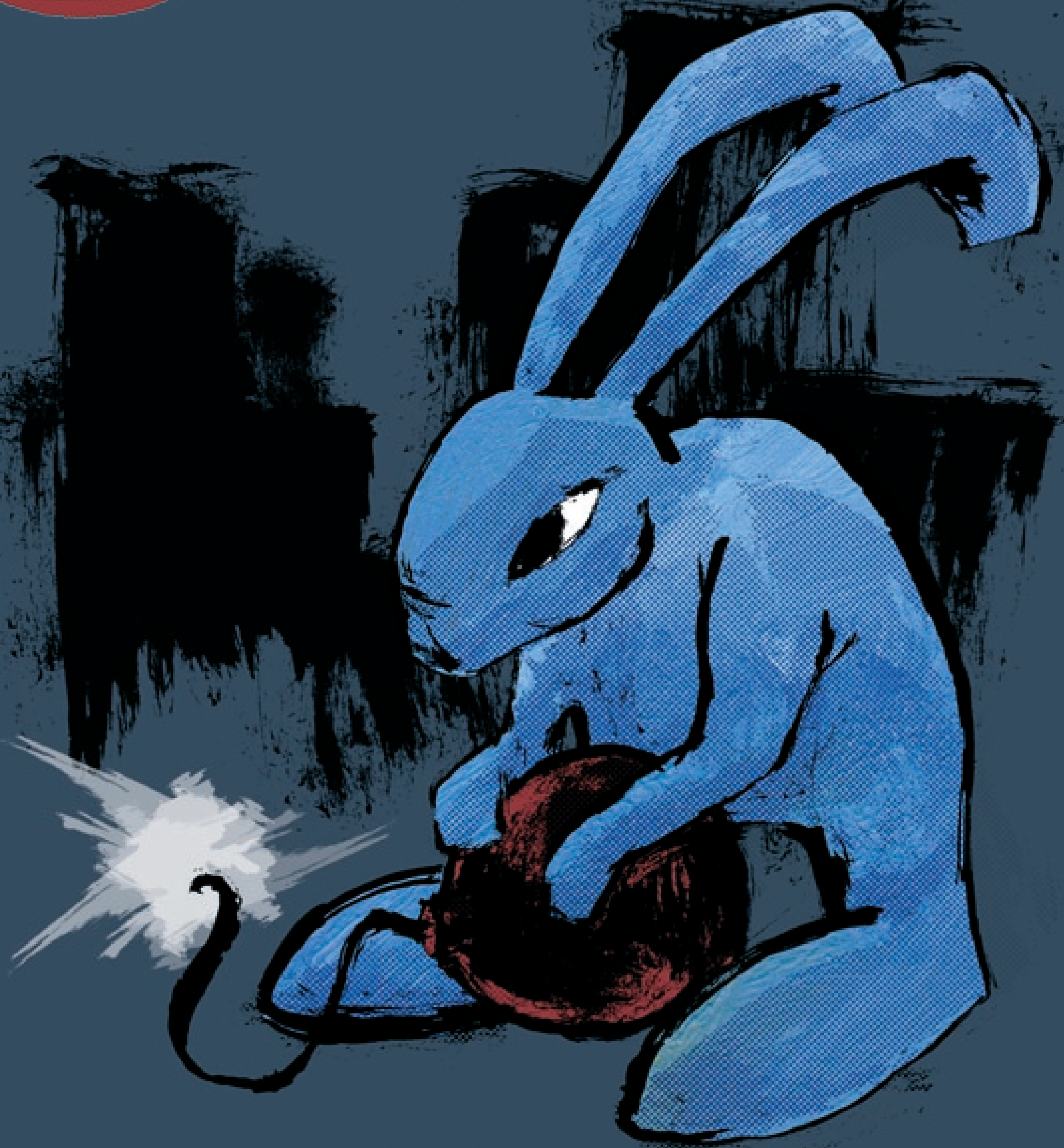
BRAND

anarkistisk tidning sedan 1898, nr 3 2003 (36), 25 KR

världen i Brand

Klassresan

- när förorten flyttade in!

SVERIGE ÄR ETT klassamhälle. Det har det alltid varit och det är det fortfarande. Problemet är att utvecklingen går åt helt fel håll. De rika blir rikare samtidigt som det stora flertaler får allt mindre del av kakan, arbetslösheten är hög samtidigt som det sociala skyddsnätet för arbetslösa avvecklas. Ökningen av klassklyftorna har varit mest utbredd i storstäderna och då särskilt i Göteborg. Här har klyftorna mellan rika och fattiga ökat med 300 procent under perioden 1991-97, enligt ett vedertaget mått bland forskare, medan den är 30-60 procent i landet som helhet.

Segregation

Vart vi ”väljer” att bo är ett av många sätt som tydliggör att vi lever i ett klassamhälle. Sverige är ett segregerat land och Göteborg är en segregerad stad. Detta beskrivs av alla som ett problem i sig. Men vi vill formulera om denna problematik och ställa oss frågan hur Göteborg är segregerat och av vem? De som är mest segregerade är överklassen. De trivs bra i sina fina lyxkvarter där de slipper se konsekvenserna av sin egen samhällssyn och politiska agenda, där kan de låta sina ungar växa upp i ett klimat där överklassens ideologi effektivt inplanteras även i nästa generation. En nyliberal drömvärld där alla tros ha samma möjligheter att sätta sig på andra, och där de man sätter sig på själva anses ha valt att bli exploaterade.

Under de senaste åren har denna segregering tagit ny fart. Hyreslägenheter i mer attraktiva områden som teoretiskt är tillgängliga för alla omvandlas till bostadsrätter. Sverige saknar en fungerande bostadspolitik och i storstadsregionerna saknas det rent av lägenheter åt de som inte har råd att konkurrera på den nya bostadsmarknaden. Unga tvingas bo kvar hemma eller dela lägenheter med kompisar eller andra, samtidigt som de med pengar kan köpa sig precis vad de önskar.

Så skapas borgarghetton, som villakvarteren i stadsdelarna Bö, Skår och Prospect Hills i Örgryte i centrala Göteborg. Här bor eliten i lugn och ro, samma elit som dagligen exploaterar oss på våra arbetsplatser och lägger beslag på det mervärde vi producerar.

Rädda Örgryte

Inom Alarm har det en längre tid diskuterats om man inte borde köra en fet reclaim inne i Örgryte. Målet skulle dels vara att skaka om borgarna, men också att försöka sätta fokus på det svenska klassamhället och den riktiga segregeringen. Därför bjöd vi den 26 juli in övriga autonoma grupper till ett seminarium om segregeringen i Göteborg. Efter seminariet presenterade vi vår kampanjidé och bjöd in övriga grupper till ett samarbete.

Resultatet blev kampanjen Rädda Örgryte som utvecklades till ett väl fungerande samarbete mellan Alarm, SUF, AFA, RF, MoS och Svartskallebrigaden. Kampanjen bestod av torgmöten, flygbladsutdelningar, debatt i media, samt en höjdpunkt i form av en gatufest mitt inne i Örgrytes villakvarter. Inför gatufesten hölls ett 20-tal torgmöten och flygbladsutdelningar, främst i olika förorter. Cirka 6 000 flygblad delades ut och 1 500 affischer sattes upp.

Kampanjen skapade stor uppmärksamhet och inför gatufesten blev polisen nerringd av uppskrämda borgare som ropade på förstärkt polis för att skydda deras ghetto. I täten för denna motkampanj stod det moderata kommunalrådet Jan Hallberg som gick ut i media och krävde en inskränkning av den grundlagsskyddade mötes- och demontrationsfriheten. Enligt hans uppfattning skall vanligt folk inte ha rätt att demonstrera mot det de anser är fel, åtminstone inte i Örgryte. Det är i och för sig ingen nyhet att det finns smygfascistiska drag inom moderaterna, men det är ju alltid trevligt när de visar det öppet. Polisen tog sin roll som överhetens knektar på stort allvar och samma dag som den första affischen sattes upp ringde mingelteamet kampanjens kontakttelefon. Enligt chefminglaren Gunilla Gevreus hade det ringt flera borgare och gråtit på telefon.

Samling på Redbergsplatsen

Den 30 augusti var det så dags. Efter några intensiva planeringsmöten började demonstrationen att samlas på Redbergsplatsen i Örgrytes utkant. Planen var att samlas där för att sedan som en demonstration gå in i Örgryte för att avsluta med en gatufest. Efter en dryg timme hade det samlats 700 festsugna deltagare. Till musik som varvades med kortare tal började demonstrationen röra sig in i Örgryte. Vid överklassområdet Skår stannade ljudbilen och konferencieren frågade retoriskt om man inte kunde använda de fina villorna till något vettigare: ”Skulle det inte vara trevligt med lite kollektivhus här i Örgryte? Eller kanske några ungdomsgårdar? Och replokaler! Skulle ni ha något emot att få en replokal i en av dessa villor?”

Andra tal ironiserade över den så kallade valfriheten: ”Kanske en 8-rums 1,5 plansvilla på Skogshyddegatan 45 för 4,2 miljoner? Då ingår till exempel en stor hall med marmorgolv, vinkällare samt ett mycket exklusivt badrum med klinkergolv, golvvärme, jacuzzi och bastu. Kom igen nu kamrater, passa på att fynda! Lev på att äta sopor, bo på gatan och jobba mycket övertid så kanske du har råd någon gång när du närmar dig de 80! Visst är det fint med valfrihet?”

Polisen visade tydligt sin uppgift som borgarklassens beskyddare. På varje sidogata stod minst en polispikét, området kryllade av civilpoliser och de finaste villorna hade rent av fått privat polisbevakning. Andra borgare hade hyrt in olika väktarbolag. Trots att arrangörerna hela tiden sagt att målet var att kritisera klassamhället som struktur och inte att ge sig på enskilda borgare eller deras egendom så kände överklassen sig väldigt hotad. Kanske är det så att de innerst inne vet att deras livsstil inte är rättfärdig och att de räknar med en viss folklig vrede?

Festandet avslutades med gatufest

Efter att ha rört sig genom villakvarteren avslutades manifestationen med en gatufest på Sankt Sigfrids Plan. Här blev det underhållning i form av DJs och flera olika artister, däribland Rasta X, Krüger och da Harlekins. Det bjöds även på eldshow med jonglering och eldsprutning. Stämningen var mycket god och även många yngre örgrytebor deltog i gatufesten. Allt som allt deltog cirka 700 personer. Efter några timmars festande gick festdeltagarna gemensamt från Sankt Sigfrids Plan till Korsvägen där manifestationen upplöstes. Många fortsatte sedan till Vasaparken där festandet fortsatte, med det stora polispådraget några kvarter bort.

Vårt pressmeddelande

”Kampanjen Rädda Örgryte är över för den här gången. Vi vill tacka alla människor som var med och gjorde det till en schysst fest. Vi lyckades med vår målsättning att ha en gatufest utan polisingripanden trots medias allehanda olyckskorpar. Ikväll har runt 700 människor festat mot segregation på Örgrytes supersegregerade gator. Värt att notera är den massiva poliskommendering som skyddade de flådigaste villorna. Detta understryker på ett alldeles briljant vis de två poänger vi försökt föra fram tidigare, nämligen att ett, vi är inte välkomna in i överklassens kvarter. Två, om vi, trots detta, visar oss där ropar överklassen direkt på förstärkt milis för att skydda de rikedomar de en gång stulit från arbetarklassen. Slutligen vill vi tacka det moderata kommunalrådet Jan Hallberg för att han, klarast av våra belackare, definierat Kampanjen rädda Örgrytes motto –Vi vill ha allt nu!”★

Kampanjen Rädda Örgryte genom Alarm

INNEHÅLL BRAND: 3/2003

Brand Stockholm: brand@motkraft.net **Brand Göteborg:** brandgoteborg@motkraft.net **Brand Malmö:** brandmalmo@motkraft.net **Prenumerera:** 150 kr/6 nummer. Brand är gratis för fångar **Ansvarig utgivare:** AK Lundin **Adress:** Box 150 15, 140 65 Sthlm **Web:** www.motkraft.net/brand **Omslag:** Mattias Elftorp

BRANDTAL: Ingen jävla fred!

DEN 11 SEPTEMBER är det två år sedan attacken mot World Trade Center. USA fortsätter sitt krig mot terrorismen, där de själva definierar vilka som är terrorister eller ej, och världens makthavare rider på repressionsvågen mot oliktänkande och systemkritiker.

Nu när de folkliga protesterna mot USAs krig mot Irak falnat rider de svenska makthavarna på människors rädsla för oroligheterna i världen och längtan efter fred. Ett ja till valutasamarbetet i den förestående folkomröstningen liknas vid ett ja till gemenskap, stabilitet och förbrödring, där EMU framställs som ett ”fredsprojekt”.

EMU är snarare ett projekt där EU som västmaktsunion tillsammans med USA kan kriga mot de som är deras gemensamma fiender inuti och utanför Fort Europa. I terroristbekämpningen finns en illa dold rasism, som avslöjar sambandet mellan högerextremismen och den styrande elitens värderingar. Om just USAs främlingsfientlighet och nationalistiska ideologi handlar artikeln ”Med rädslan in i framtiden”.

”Den glömda kontinenten” tar upp de afrikanska ländernas försök att ta tillbaka makten över den politiska agendan. Dessutom finns det i ett reportage om ABC i Spanien och ett om kvinnornas situation i de jordlösas rörelse i Brasilien; Movimiento Sin Tierra. Debattsidorna är också tillbaka efter sommaren, med många inlägg.

Nästa nummer är tänkt att spinna vidare på hur motståndet ska kunna vara en del av vår vardag genom hela våra liv. Vi välkomnar texter och tankar kring att leva mot normen, behålla glöden och leva med kampen i nöd och lust.

Vi uppskattar den otroliga mängd material som kommer till Brand. Deadline för nästa nummer är den 24 oktober.★

Brandredaktionen

Social rättvisa för alla! Kvinnor också?

Hur fungerar en social rörelse som kämpar mot förtryck i en starkt machoinfluerad miljö?

När Paula Débora Santos Melo var sex år gammal, deltog hennes föräldrar i en markockupation utanför staden Vitóra da Conquista i norra Brasilien. Ockupationen organiserades av MST (Movimento dos Trabalhadors Rurais Sem Terra), De Jordlösa Lantarbetarnas Rörelse. MST är Latinamerikas idag största sociala rörelse som engagerar omkring fyra miljoner brasilianare. I Sverige är MST dock fortfarande ganska okänt.

Som en följd av Latinamerikas koloniala historia, är ägandet av mark i Brasilien otroligt snedfördelat. Några få storgodsägare äger nära hälften av den odlingsbara jorden i landet, och trots att man enligt en lag stiftad redan 1964 ska genomföra en jordreform i landet, har ingenting ännu förändrats. För att pressa landets regering att vidta nödvändiga åtgärder och genomföra en rättvis jordreform, bildades MST år 1984. Syftet var att organisera jordlösa människor och ockupera mark som tillhör storgodsägare, men där ingen produktion förekommer.

Kamp mot machismo

Efter en statlig expropriering av den mark som Paulas familj ockuperat, fick hennes föräldrar laglig rätt att bruka jorden. Paula växte upp på landet och inom MST, som genom sina jordockupationer kämpar för ett jämlikt samhälle, att förtryck och exploatering av människor ska upphävas. I Brasilien är vad man kallar ”o machismo” mycket stark. Många kvinnor lever fortfarande genom och för sina män, kvinnor får barn när de är mycket, mycket unga och kvinnomisshandel är fortfarande allt för vanligt. Att kämpa för kvinnors och mäns jämställdhet är därför inte alltid lätt, utan som Paula ser det en av rörelsens svåraste och viktigaste strider. Inom MST finns flera olika sektioner som arbetar med olika frågor som produktion, utbildning och hälsa. Först för tre år sedan skapades även genussektorn som Paula har arbetat inom sedan dess.

–Kvinnor ska respekteras och ta plats i samhället. MST, framförallt genussektorn, måste skapa villkor för kvinnor att delta, vilket betyder en förändrad roll för kvinnor i hemmet. Idag är många kvinnor beroende av sina män, säger Paula.

Manliga och kvinnliga positioner

Ett mål inom MST är att 50 procent av sittande i alla beslutande organ ska vara kvinnor, men trots att MST arbetar medvetet med jämställhetsfrågor och kanske präglas av en större medvetenhet än de flesta brasilianska organisationer, återstår ännu mycket arbete.

I ett MST-läger i södra Bahia träffar jag lägrets koordinatörer, som är den grupp som beslutar om gemensamma aktiviteter i lägret, som kollektiva odligar, samt hur problem som kommer upp i lägret bör lösas. Samtliga koordinatörer är män. Tidigare fanns en kvinna med, men hon avsade sig uppdraget efter några månader. När jag frågar henne varför, svarar hon att hon helt enkelt inte hade tid och dessutom att hon som enda kvinna ofta känt sig exkluderad.

I samma läger blir jag också vittne till hur en ung kvinna, 18 år gammal med en nyfödd dotter, blir misshandlad av sin man. Eftersom detta hänt tidigare, bestäms vid ett bymöte samma kväll att samtliga familjemedlemmar ska lämna lägret. Istället för att gå in och försöka hjälpa den unga kvinnan, utesluts hon från den sociala trygghet lägret kunnat erbjuda, och gör henne därmed än mer beroende den man som förnedrar och misshandlar henne. Det privata är inte offentligt eller politiskt här. Familjen måste själv lösa sina problem, resonerar man vid bymötet, och de tycks också se makarna som jämbördiga parter med lika stor chans att tillvarata sina intressen.

Jag berättar om dessa upplevelser för Paula under intervjun. Hon säger att denna situation speglar den antagligen svåraste uppgiften hon har att bryta med gamla föreställningar om hur saker bör vara. Så länge som hemmet och barnen ses som kvinnans främsta uppgift, kommer hon varken känna att hon har tid eller blir insläppt i att engagera sig i samhället.

–Familjen ses fortfarande som helig av många. Vad som sker inom den är privat och många tycker att samhället, byn ska hålla sig utanför konflikter i familjen. Dessa värderingar måste förändras från grunden. Alla människors rätt till frihet och trygghet måste diskuteras i lägren.

–För att förändra dessa mönster som formar det brasilianska patriarkatet, behövs två saker. Kvinnor måste bli medvetna om sin rätt och sin makt, och män måste inse detsamma och stödja kvinnor för att uppnå dessa mål.

Vi sitter på var sin pall i den stora, kala lagerlokal som utgör MST:s kontor i Vitória da Conquista i Bahía, nordöstra Brasilien. Båda två är vi uttrötta efter att ha spenderat tre dagar på MST:s årliga stormöte i regionen. Efter att ha väntat på att bli hämtade av en buss i tre timmar, går bussen, när den väl kommit, snart sönder och vi får vänta vid vägkanten ytterligare en timme på att skjutsas tillbaka till staden. Trots detta berättar Paula mycket energiskt om sitt arbete inom MST.

Kvinnogrupper

Rent praktiskt arbetar Paula och de andra inom genussektorn just nu med att bilda kvinnogrupper i alla MST-läger för att engagera kvinnorna i någon form av produktion. De tillverkar allt möjligt - godis, leksaker, bröd, kvastar och krukor - beroende på vad det finns intresse och förutsättningar för. Genom att producera saker som de sedan kan sälja, blir kvinnorna mindre beroende sina makar och återvinner också mycket av den självkänsla som fråntagits dem, som lever i samhällets understa skikt. Männen får också mer respekt för kvinnorna när de visar sig kunna arbeta även utanför hemmet och tjäna pengar. Att det förekommer någon form av produktion är också i många fall en förutsättning för att kvinnoträffar överhuvudtaget ska vara möjliga i många MST-läger och bosättningar i Bahia.

> ”Den här gången står Ana-Maria inte vid tvättbrädan när jag kommer, utan sitter i soffan och plitar med stor noggrannhet ner bokstav efter bokstav i sin nya skrivbok.”

–Tanken är att vi i samband med produktionen ska kunna diskutera olika teman, som sexualitet, våld och politik, berättar Paula. Skulle träffarna vara enbart teoretiska kommer det färre kvinnor. En anledning är att männen helt enkelt inte låter sina fruar att gå till möteslokalen eftersom det ses som oviktigt; onödigt snack om jämställdhet när frun borde vara hemma och sköta huset.

Under regionsmötet kretsade diskussionen inom genussektorn mest kring vilken slags produktion som kvinnogrupperna i olika läger skulle kunna ägna sig åt. Ett stort problem är att det behövs startkapital för att kunna påbörja en verksamhet. Inga stora summor, det kan handla om pengar till en symaskin, en ugn för att baka bröd eller socker för att göra godis. Lever man dock utan marginaler finns ingen möjlighet att kunna lägga ut dessa pengar, även om man tror att man i längden kan tjäna på det, vilket skapar enormt svåra arbetsförhållanden för genusgruppen. Det gäller att vara uppfinningsrik och att kunna motivera kvinnorna och deras män, som oftast har hand om hushållskassan, om att insatsen och arbetet är värt besväret.

Skillnader mellan könen

För Paula finns det en stor skillnad mellan jämställdhet och jämlikhet.

–Kvinnor och män är i grunden olika och ingen tjänar på att förneka dessa olikheter, menar hon. Enligt henne finns det också egenskaper som är typiska för vardera könen.

–Varför försöka ändra på det? Det viktiga är att typiskt ”kvinnliga” egenskaperna och förmågorna respekteras och därigenom också kvinnan i sig.

Trots detta berättar Paula när jag frågar henne om förebilder, att hon beundrar Elisabet Texeira.

- Texeira är en kvinna som funnits med i MST länge. Hon har offrat allt för kampen för ett rättvisare samhälle. Hon övergav sina barn och tog till vapen för denna kamp.

Dessa handlingar skulle kanske inte ses som traditionellt särskilt ”kvinnliga” av många människor. Kvinnan får alltså respekt genom att utföra handlingar som antingen är ”klassiskt kvinnliga” eftersom hon genom dessa kan tjäna pengar, som inom de kvinnogrupper som genussektorn hjälper till att forma, eller utföra ”klassiskt manliga” handlingar och därigenom visa att hon är värld att respekteras som en man. Dubbla budskap?

De projekt som genussektorn nu startar upp i lägren, ser Paula dock bara som en första början, men en viktig sådan. Bara detta att skapa en verksamhet som vänder sig till kvinnor, att de överhuvudtaget uppmärksammas, menar hon ska ses som ett stort framsteg. Genom produktionen kan dessa kvinnors självständighet och

självförtroende stärkas. Att bibehålla men uppvärdera traditionella kvinnosysslor talar man ibland i Sverige om som livmodersfeminism, som ofta spelar patriarkatet rätt i händerna. Att försöka föra ett sådant resonemang här känns nästan respektlöst. Livet på landsbygden runt Conquista är mycket hårt. Det torra klimatet gör att odlingen ofta bränns bort av den heta solen och överlevnad är det primära målet. MST:s genussektors strategi är tänkt att fungera åt två håll: när kvinnorna träffas och producerar tillsammans stärks de som individer, samtidigt som de tjänar pengar. Pengar är tid och vise versa, och ökad ekonomisk stabilitet gör att kvinnorna i lägret kan få mer tid för att till exempel gå kvällskurser och lära sig läsa och skriva, eller att kunna bli mer aktiva och politiskt medvetna. Det är i detta sammanhang Paula menar att man måste se deras arbete.

”Genom att producera saker som de sedan kan sälja, blir kvinnorna mindre beroende sina makar och återvinner också mycket av den självkänsla som fråntagits dem, som lever i samhällets understa skikt”.

Små viktiga segrar

Någon månad senare besöker jag MST-lägret União i närheten av Vitória da Conquista. Här bor jag hos Ana-Maria och hennes man Joselito. Arbetsområdena i huset är strängt uppdelade mellan makarna. Ana-Maria gör allt inom det lilla hemmets fyra väggar och Joselito allt utanför. När det är bymöte passar Ana-Maria på att tvätta och ser mycket förvånad ut när jag frågar om hon inte ska följa med på mötet.

I União bildas några veckor efter mitt besök en kvinnogrupp. Tillsammans ska man anlägga en ananasodling och koka godis av frukten när den är mogen.

Strax innan jag ska åka tillbaka till Sverige får jag en möjlighet att hälsa på Ana-Maria igen. Den här gången står Ana-Maria inte vid tvättbrädan när jag kommer, utan sitter i soffan och plitar med stor noggrannhet ner bokstav efter bokstav i sin nya skrivbok.

- Jag har börjat i skolan igen, meddelar hon stolt. Det var många år sedan jag gick i skolan och jag har glömt nästa allt, men nu ska jag lära mig att läsa och skriva på nytt.

- Du förstår Anna, min man är lite ”machista”. Han ville inte att jag skulle börja i vuxenskolan, men nu jobbar han som vakt på kvällarna så nu kan han inte kolla mig. Han vet att jag går och gillar det inte, men säger ingenting. Hur skriver man ”Sverige”?

Om förändringen har någonting med genussektorns arbete att göra är svårt att säga. Men genom de träffar som ordnats för att planera och arbeta med ananasfältet har kvinnorna i alla fall fått ord för att beskriva den situation de befinner sig i. Mötena med Ana-Maria, Paula och många andra kvinnor aktiva inom MST är ett exempel på hur kamp för jämställdhet kan se mycket olika ut, och hur metoderna måste ses i sitt sammanhang för att kunna utvärderas och bedömas.★

Anna Bernstad
UBV-praktikant i MST Bahía, Brasilien

Undantagstillstånd och protester i Iran

FYRAÅRSDAGEN FÖR studentrevolten 1999 utmärktes av demonstrationer i hela landet. De möttes av massiv repression från polis, militär och religiösa fanatiker.

Polisen stormar den nionde juli 1999 en arbetsgrupp i Teheran. Detta utlöser ett större landstäckande uppror mot regimen. Upproret rasar i Iran i sex dagar, innan regimen lyckas slå ner det. Den reaktionära islamistiska regimen har styrt i Iran sedan 1979. Alla sociala och politiskt progressiva grupperingar i landet blev utrotade i början av 80talet, tiotusentals blev dödade och många fler flydde från landet.

Den nye proteströrelsen tog form i början av juni 2003, som en reaktion på en lag, som privatiserar delar av universitetet och som bland annat betyder ett införande av studieavgifter. Sedan dess har det varit dagliga demonstrationer i landet.

”Det var en mycket spänd situation fram till den nionde juli. Fyraårsdagen för studentrevolten skulle utmärkas av omfattande manifestationer mot den islamska republiken.

Makthavarna var självklart i högsta alarmberedskap efter de stora, omfattande demonstrationerna i slutet av juni. De försökte allt för att förekomma de större protestmanifestationerna. Bara i Teheran blev 4-5000 studenter anhållna. Alla arrangemang inne på och utanför universitetet blev förbjudna och studentinstitutioner stängdes.

Den nionde juli blev det centrala universitetsområdt i Teheran belägrat av militären. Alla större städer sattes i undantagstillstånd, och överallt märktes det massiva uppbådet av polis, militär samt civilklädda, paramilitära grupper av reaktionära islamister. Som en protest mot detta skedde protestmanifestationer i Teheran och andra städer. På revolutionsplatsen i Teheran samlades 20-30 000 människor, som ropade paroller mot regimen.

Säkerhetsstyrkorna visade upp sin sedvanliga brutalitet. I Teheran blev demonstranterna angripna med tårgas och vattenkanoner. Demonstranter slogs sönder och samman och otaliga blev anhållna. I Maschad blev demonstrationen angripen med handgranater! Att så många människor demonstrerar trots det militära undantagstillståndet, visar hur ostabil regimen är och hur stark proteströrelsen har blivit.”

”De viktigaste iranska städerna blev skakade av sporadiska konfrontationer, då mindre grupper av protesterande utnyttjade nattens mörker till att ge sig ut på gator och platser för att manifestera sitt motstånd mot den islamska regimen.

Öst- och Sydteheran, Isfahan, Shiras, Kermanshah och Ahwaz blev skådeplats för nya våldsamheter, när polisens specialtrupper och civila män på motorscooters angrep demonstranterna. Det blev häftiga sammandrabbningar när grupper av maskerade demonstranter gick till motangrep mot polisen, som använder sig av gummikulor, knivar och kedjor mot de protesterande.

Det kastades molotov-cocktails och annat mot säkerhetsstyrkorna, som emellanåt gick i de fällor som motståndsgruppern hade planerat. Från hustaken angrep grupper av ungdomar de miliser som jagade demonstanter på de mörka gatorna.”★

översatt till svenska av Merete

G8-mötet i Evian:
Tårgas åt folket!

Den första till tredje juni var det åter dags för ledarna för världens åtta mäktigaste länder att träffas och göra upp om utförsäljningen av vår planet. Denna gång valde Bush, Blair, Berlusconi och de andra grabbarna att stänga in sig i den lilla hälsoorten Evian i de franska alperna med en militariserad zon med en mils radie omkring sig. Bakom en mur av vägspärrar, helikoptrar, pansarbilar och 15-30 000 poliser, och militärer från Schweiz, Tyskland och Frankrike kunde ledarna för de så kallade fria demokratierna spika sin agenda. På dagordningen stod bland annat privatiseringen av vatten, och vidareutveckling av det vinnande konceptet KRIG MOT TERRORISM. 100 000-tals personer som vill se ett slut på G8:s livsfientliga världsordning protesterade runt omkring den militariserade zonen, med utgångspunkt från de omkringliggande städerna, Annemasse, Geneve och Lausanne. Protesterna tog sig en mångfald olika uttryck med aktioner av alla slag, en uppsjö av alternativmöten och självorganiserade byar, konserter, massdemonstrationer, cykelreclaim, no border-läger, trafikblockader, svartablockdemos och militanta sambatåg.

Barrikader och polisvåld

Första dagen inleddes med vägblockader för att spärra delegaternas och mötespersonalens infart till Evian. Polisen gick lös på blockaderna med tårgas, vattenkanoner och chockgranater. Många skadades. På alla barrikader hjälpte allmänheten till, bland annat förså de demonstranterna med vatten och citroner mot tårgasen. I Annemasse hjälpte lokala bybor utrustade med hockeyklubbor till med att slå tillbaka gasbehållarna. I Geneve blockerades samtliga broar för att hindra delegaternas väg från flygplatsen till Evian.

Samtidigt möttes en jättedemonstration på över hundratusen deltagare upp vid den fransk-schweiziska gränsen. I Lausanne samarbetade ett silverrosa sambablock med ett svart block på vägblockaderna. Stämningen var på topp tills polisen attackerade med massiva tårgasattacker, varvat med framryckningar med batongslag och gripanden. Trots fantasifulla barrikader lyckades polisen långsamt pressa tillbaka demonstranterna till en av campingarna, som sedan snabbt omringades. På campingen satt folk instängda i flera timmar medan polisen systematiskt misshandlade och förde bort folk i bussar. De gripna fördes till betongbunkrar där de blev satta i små burar. En 15-årig flicka låstes in i ett skåp i flera timmar. Efter det att polisen identifierat folk släpptes de flesta senare på kvällen.

”Undantagstillstånd rådde, alla demonstrationer förklarades olagliga, Geneve-borna uppmanades att stanna hemma och inte lägga sig i polisens arbete”

Två aktivister, som stoppade delegaternas bilar hängandes i rep nedför en motorvägsbro, blev nästan dödade av schweizisk polis som skar av deras rep, trots protesterna från folk runtomkring. Den ene klättraren störtade omedelbart 21 meter ner och skadades allvarligt. Istället för att kalla på hjälp valde poliserna som skar ner de båda aktivisterna att omdirigera trafiken så att den skulle flyta.

Polisvåld och undantagstillstånd

På eftermiddagen eskalerade polisvåldet inne i Geneve. Både demonstranter och allmänhet attackerades med tårgas, chockgranater och gummikulor. Många Genevebor anslöt sig till demonstranterna då de tröttnat på att tysk polis beskjöt dem med tårgas. Polisens attacker besvarades med stenar och molotovs. En brittisk reporter skadades allvarligt av en exploderande chockgranat. Framåt kvällen stormade poliser, utklädda till demonstranter, det sociala centret l´Úsine och det alternativa mediecentret i Geneve. Folk blev misshandlade och kollade på identitetssuppgifter. Elva personer greps på mediecentret, men släptes några timmar senare.

Kravallerna och polisvåldet fortsatte under natten. De två följande dagarna fortsatte demonstrationerna inne i Geneve, bland annat mot privatiseringen av vatten och mot polisvåldet. Polisen gick fullkomligt bärsärk och attackerade i stort sett alla demonstrationer, ofta civilklädda, och flera massgripanden gjordes. Inte ens medborgarvittnen undgick arresteringarna och polisen beslagtog deras dokument. Undantagstillstånd rådde, alla demonstrationer förklarades olagliga, Geneve-borna uppmanades att stanna hemma och att inte lägga sig i polisens arbete. På TV deklarerades att det rådde mötesförbud.

Trots den hårda repressionen som mötte demonstranterna under Evian-mötet blev samarbetet mellan olika grupperingar, allmänheten, ickevåldsaktivister och mer militanta aktivister utmärkande för protesterna. Genom att vi respekterade varandras olika kampmetoder lyckades inte G8:s maktapparat splittra motståndet.★

Kaya

Foton: Kajsa

Den glömda kontinenten

DET ÄR DEN 14 juli och Afrikanska Unionens möte i Moçambiques huvudstad Maputo har precis avslutats efter över en veckas intensiva diskussioner. En BBC-reporter uppmanar Moçambiques president Joaquim Chissano, som detta år är president i unionen, att på 30 sekunder säga vad som var det viktigaste som hände på mötet. Presidenten tittar på reportern och säger lugnt: "Vi behöver inte era 30 sekunder. Vad vi har uppnått är mer solidaritet och mer koherens." Journalisten ser förvirrad ut varvid Chissano säger "Frågan är besvarad.".

Det finns mycket intressant att diskutera om detta möte, särskilt i den stora frånvaro av rapportering som råder i svensk och övrig västerländsk media. Under tiden för mötet befann jag mig i Moçambique. I denna text framförs några tankar om hur man skulle kunna se på mötet utifrån problematiken kring vilken roll övriga världen skall ha i lösandet av de problem som finns i Afrika. Om man nu ens kan säga att problemen finns i Afrika.

Rätten till politiken i Afrika

På många sätt är imperialismen tydligare än någonsin i den situation som många afrikanska länder befinner sig i idag och imperiet är då minsann inte bara USA. Jag tänker inte gå in på diskussionen kring imperiet/imperialism närmre här men det är helt klart en viktig diskussion i sammanhanget. En annan viktig fråga är att det inte bara är i den stora berättelsen som vi kan se att Afrika är "den bortglömda kontinenten". På många sätt marginaliseras Afrika av globaliseringsrörelsen i stort och exempelvis av den så kallade internationellt intresserade svenska vänsterrörelsen. Det är lätt att fatta tycke för socialistiskt orienterade beväpnade indianer i Mexico eller politiskt medvetna kvarterskommittéer i Argentina. Det är svårare att finna liknande ingångar i de fattigaste länderna i Afrika som är hårdast drabbade av den nyliberala världsordningen, där människors kamp i vardagen är den för mat och mot sjukdomar. Det är hög tid att lägga örat till marken och lyssna. Och inte bara till djungeltrummor utan till människors viljor och vardagsbekymmer.

Kanske är Moçambiques presidents svar till reportern ganska talande för den politik som diskuterades på mötet: det handlar om politik för Afrika och rätten att bestämma över den vill afrikanerna själva ha. Men detta betyder ingalunda att människor på kontinenten kan föra den politik de vill. Det krävs också att den övriga världen inte bara släpper maktpositioner utan även är beredd att följa det afrikanerna bestämmer och erkänna den skuld som ligger i att vårt välstånd historiskt men även nu, har sin grund i exploatering av bland annat denna del av världen.

Afrikanska unionen och Nepad

Afrikanska Unionen, som för ett år sedan ersatte Afrikanska enhetsorganisationen, skall vara ett samlande organ för kontinenten och påminner organisatoriskt om FN och EU. Mötet i Maputo var det andra stora i ordningen. Några av de mest framstående frågorna som diskuterades på mötet var konflikterna som härjar på kontinenten, fattigdomen och Nepad. Det sistnämnda - New Partnership for Africa's Development - är en het potatis som inkluderar de flesta andra frågor i en strävan för ekonomisk utveckling. Ideologiskt har Nepad, som presenterades i juli 2002 av de afrikanska ledarna sagts ligga mellan IMFs strukturanpassningsprogram och FNs fattigdomsbekämpningsprogram och milleniemål. Tanken med Nepad är att Afrika skall utvecklas med hjälp av egna resurser och samarbete, och inte huvudsakligen genom utomstående inblandning. Ledarna skall hålla koll på varandra för att bekämpa korruptionen och främja 'good governance'. Vi kan ju hoppas att det så småningom rinner över lite på andra kontinenter också. Nepad skall arbeta för skuldavskrivning och rika länder i västvärlden skall till en början stödja med 64 miljoner dollar per år. FN stöder Nepad som det ramverk genom vilket de skall arbeta med Afrikas utveckling. I början var intresset för Nepad svagt bland de afrikanska ledarna, på ett möte i Nigeria tidigare i år deltog endast ett fåtal, men i och med mötet i Maputo sägs processen ha kommit igång på allvar.

Gemensam militär/terrorism

I Moçambique träffade jag en diplomaten Jamisse och den politiskt aktive killen Amade som var med och arrangerade det alternativa mötet för civilsamhället som ägde rum precis innan det stora mötet. Jag pratade med dem om mötet och den politik som diskuterats. Ett exempel på en fråga som togs upp på unionens möte var den om en gemensam militär för att kunna möta våldsamma konflikter. Jag frågade dem båda om detta även kan ses som ett slags svar på det hot som kriget mot terrorismen skulle kunna innebära. Svaren jag fick besvarade inte frågan men belyser mycket annat.

- För många år sedan kom västvärldens ledare till oss och sa att vi var tvungna att inkludera frihet, transparens och demokrati i våra grundlagar. Nu kommer de istället till oss och säger att det är nödvändigt att inkludera kampen mot terrorismen utan att erkänna att detta är precis motsatsen till det som de först krävde. I kampen mot terrorismen finns ingen frihet, transparens eller demokrati. Det som de håller på med är inte att bekämpa terrorism - det skulle vara att ta mer ansvar för sina egna handlingar. De pratar inte om säkerhet. För mig handlar säkerhet i första hand inte om vapen, utan om saker som mat och sjukvård, säger Jamisse.

Inte heller på civilsamhällets möte diskuterades terrorism. Amade menar att terrorism är ett externt ämne och att enda anledningen till att det skulle diskuteras skulle vara att de är tvingade.

- Det är USA som gör så att terrorismen blir ett problem för hela världen. Vi vet ju inte ens vad det egentligen handlar om, ingen har definierat vem som är terrorist. Är terrorism bombningar? Eller är det hur många afrikaner som dör av aids och svält på grund av orättvisa handelsbestämmelser? Är de terrorister, de som vägrar att ge?

Amade menar att det visst behövs en debatt om terrorismen men att spöket måste komma ut ur garderoben först. Och bara för att de är tysta betyder inte det att de håller med. Något som är värt att ha i tanken när man pratar om USA och terrorism i regionen, är att ANC länge var stämplad som en terroristorganisation och att USA i stor utsträckning använde sig av den vita minoriteten i Sydafrika under apartheid för att tillgodose sina intressen på den afrikanska kontinenten både ekonomiskt och säkerhetsmässigt.

Mål och medel för kampen mot fattigdomen

Under Afrikanska Unionens möte släpptes UNDPs Human Development Report som säger oss att de åtta milleniemålen för att bekämpa fattigdomen i världen, tre år efter de sattes upp, är 132 år försenade. Det åttonde målet handlar om västvärldens ansvar och det är där arbetet går sämst. Swaziland och Malawi har ökat andelen barn i skolan med 20 procent de senaste tio åren, Sydafrika har på kort tid lyckats förse elva miljoner invånare med färskt dricksvatten. Samtidigt lever mycket få av de rika länderna upp till löftet om ett bistånd på 0,7 procent av BNP. Och EU lyckas med konststycket att satsa 100 gånger mer på en europeisk ko än på en människa i södra Afrika.

Det finns en självklar paradox i att Afrika för att ta makten över sin egen utveckling måste ha ekonomisk hjälp av de rikare länderna, det blir lätt så att man tänker att det är samma visa som de senaste 500 åren. På många sätt är det naturligtvis farligt att vara för vänligt inställd till ett initiativ som Nepad. Samtidigt kanske det är nödvändigt att se det positiva i en organisering som sätter sig upp mot de stora institutionerna och de starka ekonomierna i väst, att detta faktiskt borde kunna vara en början till att bryta de gigantiska maktklyftorna mellan olika kontinenters möjligheter. Det är lätt att kritisera unionen för dess inbördes maktskillnader samtidigt som det är ganska uppenbart att det människor i allmänhet, gräsrotsrörelser och det politiska ledarskapet vill ha, är mindre beroende av utomstående jättar. Amade säger att om han skulle vara rakt igenom idealist skulle han vilja skrota Nepad, men samtidigt tvingas de vara realister, de behöver resurserna. Och något som han ännu hellre skulle vilja göra är att skrota de stora institutionerna så som IMF och Världsbanken och deras krav på hur saker skall göras. En relativt sett positiv inställning till Nepad betyder alltså inte nödvändigtvis varken en flirt eller glorifiering av det afrikanska ledarskapet.

Omvärldens syn på Afrika

En organisering som afrikanerna själva tycker är konstruktiv kan naturligtvis ses som farlig på många sätt i vår del av världen. I den befintliga Afrikabilden finns bara utrymme för naturkatastrofer, svält, korruption och allmän oorganisering. Detta avspeglar sig tydligt i exempelvis den nyhetsrapportering som gjordes i svenska medier om mötet: små notiser om Afrikanska Unionen samtidigt som ett antal konflikter på kontinenten fick stora rubriker tillsammans med Bushs påhitt under den Afrikaturné han valde att göra samma vecka som mötet hölls. Hela den afrikanska kontinenten framställs som oförmögen att lösa sina egna problem och Bush beskrivs som alla afrikaners räddare i nöden.

Det kan tyckas motstridigt att ta upp biståndet som en del av lösningen, samtidigt som biståndet i den situation vi har idag är den förhållandevis, minst sagt lilla, del av resurserna som i alla fall går i rätt geografisk riktning. Därmed blir den biståndströtthet som präglar många rika länder problematisk.

Det som exempelvis frihetliga socialister pratar om här i Sverige är på många håll i Afrika inte alls särskilt radikalt, det är mer en naturlig slutsats av levnadssituationen. När jag hör många av de afrikanska ledarna prata kan jag tänka att det vi vill är inte mer radikalt än vad stora delar av den officiella afrikanska eliten pratar om. Oavsett om vi vill det eller inte har vi ganska mycket gemensamt med dem. När man pratar om globalisering heter det ofta att eliter i ett land har mer

gemensamt med eliter i andra länder, än med andra grupper i sina egna befolkningar, och att det samma gäller för det civila samhället. Men det finns också en viktig poäng i att se vad en gräsrotsrörelse här kan ha gemensamt med de etablerade politikerna i exempelvis södra Afrika, i fråga om terrorismen till exempel. Ett brett samarbete inom den frågan borde ju besitta en viss sprängkraft.

Att stärka den afrikanska kontinenten

Det hela handlar kanske i grund och botten om vilka konflikter som anses vara de centrala i olika sammanhang. Ur detta perspektiv kan det vara viktigare att stärka exempelvis den afrikanska kontinentens roll i relation till övriga, rikare kontinenter även om detta innebär ett samarbete med en elit som man ideologiskt ligger långt bort ifrån. Detta skulle i så fall innebära att den kritik som med rätta kan riktas mot Nepad för att vara ett nyliberalt projekt, uppvägs av det faktum att det kan vara ett sätt för den afrikanska kontinenten att ta tillbaka makten över sin egen utveckling. Den känsla man får såväl om man pratar med människor i allmänhet, politiskt aktiva unga som lyssnar på politiker på tv, är att allt verkar vara bättre än de imperialistiska maktförhållanden som nu finns, dessutom mycket påtagliga för de flesta i exempelvis den moçambikiska vardagen. Om västvärlden kan betecknas som biståndstrött kan i lika stor utsträckning Afrika betecknas som västvärldstrött.

> ”På många sätt marginaliseras Afrika av globaliseringsrörelsen i stort och exempelvis av den så kallade internationellt intresserade svenska vänsterrörelsen.”

När jag pratar med Amade betonar han starkt vikten av att vi måste formulera inte bara kritik utan även alternativ. Det vore nog bra om vi här kunde sätta ihop dessa tankar med lite självkritiskt granskande om hur mycket vi egentligen lägger öronen mot marken och lyfter ögonen från den egna tillvaron. För den internationella kampen som helhet och för vår förståelse för de konkreta problem som stora delar av världens befolkning kämpar med varje dag.

I Moçambique växer den röda delen av stjärnan inom mig. En klok person sa till mig att det är för att jag där fortfarande hyser förhoppningar om staten som utvecklingsagent. När man kommer hem till Sverige och den stora svenska likgiltigheten tar emellertid den svarta sidan ut sin revansch.★

Kajsa

Koherens = sammanhållning
Transparens = möjlighet till insyn

Fångkamp i Spanien

I slutet av sextio- och början av sjuttiotalet var det ett uppsving för sociala och revloutionära rörelser i hela Europa, så även i Spanien. Strejker, fabriksockupationer och nybildade oberoende arbetarråd kämpade tillsammans med det nya väpnade motståndet.

Omställningen från fascistisk diktatur till ”demokratisk stat” i mitten sjuttiotalet utgjorde ingen stor förändring, åtminstone inte när det gäller den svåra repressionen och överbefolkningen i landets fängelser. Kampen för att befria de politiska fångarna övergick snart till en kamp för att befria alla fångar och lägga ner fängelsesystemet.

Efter att över hundra unga människor blivit illa behandlade och grovt misshandlade på en ungdomsvårdskola och tre politiska fångar blivit nedstuckna startar en blodig revolt. Tjugosex interner skar upp sina magar när polisen anlände. Andra svalde flera större föremål. En intern som transporades till sjukhus lyckades fly. I fängelsets korridor skreven svårt skadad intern COPEL över väggen. Dagen efter fördes nittioåtta politiska fångar iväg, förflyttade till olika fängelser. Fyrtio lemlästade interner försvann in i isolering.

Detta var januari 1977. I samband med att ”Fångarnas manifest på Carabanchel” publicerades utbröt revolter på flera av Spaniens fängelser, bland annat 35 uppror och en mängd protestaktioner. Interner organiserade kampen i öppna möten på landets fängelser och i februari samma år fick revolten ett namn: COPEL (Coordination of Prisoners in struggel).

Specialfängelser

Från denna stund till och med 1979 exploderade det en ström av uppror, hungerstrejker och arbetsplatsstrejker. Kraven från COPEL innerfattade en allmän förbättring för alla fångslade, amnesti för alla ”sociala fångar” och ett slut på alla lagar och strukturer som var och är kvar från Francotiden. Svaret från den spanska staten var, som alltid, dubbelt. Ena sidan förhandling, andra sidan brutal repression. COPEL blev infiltrerade och de mest aktiva medlemmarna eliminerades.

Många av aktivisterna placerades på ett nytt specialfängelse i Herrera de la Mancha. Anstalten var den första i en serie av specialbyggda fängelser konstruerade för att observera, splittra och isolera fångarna. Fysisk och psykisk terror praktiserades systematiskt och vi kan också se ”ett fängelse i fängelset”. Detta kommer senare att kallas F.I.E.S. I dessa fängelser, citerat av fängelsedirektören Carlos Garcia Valdés, kommer de ”missanpassade” och de ”farligaste” politiska fångar att förvaras. Här vaktar inga ”vanliga” väktare, utan Guardia Civil, en halvmilitär polisstyrka.

Isolering

Anländ till Herrera de la Mancha, placerades fången i första gradens observation, vilket innebar total isolering. Om fången inte gjort några regelöverträdelser överfördes personen till andra gradens observation. Skillnaden mot total isolering är minimal. När en fånge gått igenom alla grader av observation utan några överträdelser förflyttades den till ett annat fängelse.

Även på specialfängelserna utbröt revolter. I Meco, Madrid, i början av 80talet, startades APRE (Asociacion de Presos en Regimen Especial). Kampen var stenhård. Fångarna vägrade varje form av dialog och flera fångar kämpade in i döden.

Den massiva repressionen som följde, samtidigt som den revolutionära vågen ebbade ut under 80-talet gjorde att det under en tioårsperiod knappt existerade någon kamp inne på fängelserna. I början av 90-talet kom den kollektiva fångkampen dock igång så smått igen. Den 27 juni 1989 var det uppror i Puerto de Santa Maria; de inblandade förflyttades till Herrera de la Mancha och sattes i isolering. Samma år startade medlemmar och de politiska fångarna i GRAPO en hungerstrejk som varade i 435 dagar. Detta skapade flera oroligheter landet runt.

Nya revolter

Den 14 februari 1990 tog fångar väktare som gisslan i Alcala-Meco. De krävde frigivning av Juan Redondo Fernandez och av de fångslade på Herrera de la Mancha. I mars samma år blev det uppror på Daroca, Nanclares de la Oca, Caceres 2, Alcala-Meco och på Fontcalent.

I oktober 1990 etablerades APRE(r) och den 18 mars 1991 var det dags igen för en ny revolt på Herrera de la Mancha. Denna gång till stöd för bildandet av APRE(r). Ännu en revolt startade den 11 juli 1991 på samma fängelse. Som en reaktion på dessa revolter och uppror på landets fängelser startar och installerar Spanien F.I.E.S. De mest aktiva i APRE(r) placerades i F.I.E.S och flera av dem som åter hade börjat kämpa har redan tillbringat mellan 10-20 år i de mörkaste hålorna i det repressiva Spaniens fängelser.

Fängelse i fängelset

F.I..E.S introducerades av fängelsedirektören Antonio Asuncion, nu ledare av Socialist Party of Alicante. Även om den konstitutionella domstolen temporärt avslutade F.I.E.S 1994, efter att ha blivit anmält av två fångar, existerar F.I.E.S fortfarande idag.

F.I.E.S innebär i korthet:

Isolering: Promenad i en individuell ”friluftsbur” under högst tre timmar tillsammans med max en annan person.

Icke tidsbestämt: Normalt skall man placeras tre månader i F.I.E.S, men i verkligheten så varar isoleringen ofta i flera år eller i flera fall decennier!

Levnadsförhållande: Den fängslade personen är helt och hållet utlämnad till Guardia Civil och fängelseledningen som introducerar nya regler när som helst: beslagtagen post, förvägran till besök, kontinuerlig fysisk och psykisk tortyr med mera.

F.I.E.S en lucha

Kampen mot F.I.E.S har alltid funnits, förd av individer eller mindre grupper. Nyligen framförde några F.I.E.S-placerade fångar nödvändigheten av koordinering i kampen mot F.I.E.S. Genom brev till andra fångar och fångkampsgrupper har kampen mot F.I.E.S intensifierats i en mer organiserad form.

Den första aktionen handlade om ”Txapeos” (förvägran att lämna cellen för en promenad). De insåg snabbt att om inte fler fångar anslöt sig, och om det inte fanns radikalt stöd från utsidan, skulle aktionen innebära ännu större repression mot de inblandade. Så genom aktionen, brev och kommunikéer utvecklades ett samarbete med andra fångar och grupper på utsidan, som AFAPP(Association of friends and family of political prisoners), Mödrar mot droger, Organisationen mot tortyr etcetera. Efter en tid existerade tre gemensamma krav:

1. Avskaffandet av F.I.E.S och varje form av isolering.
2. Ingen placering av fångar långt från deras hemort, familjer och vänner.
3. Direkt frigivning av alla gamla och sjuka fångar.

Med dessa krav inleddes en kollektiv hungerstrejk den 16 till den 19 mars 2000. Trots svårigheter att kommunicera och sprida informationen medverkade över 400 fångar från 21 olika fängelser. Det var en symbolisk aktion, en styrkedemonstration på en nytänd revolutionär fångkamp både innanför och utanför murarna i Spanien och andra länder.

I Barcelona skapades AAPel som tillförde mycket i sakfrågan. Information spreds genom konferenser, radio, manifestationer och flera direkta aktioner. Även i Baskien och i Galicien spreds information via manifestationer och direkta aktioner. I Frankrike, Belgien och i Italien sattes supportgrupper ihop och information spreds på samma sätt. Här deltog även fångar med solidaritetshälsningar och speciellt i Italien genomförde fångar flera direkta solidaritets aktioner.

Hetsande mediakampanjer

Följande månader fortsatte aktionerna både innanför och utanför murarna. Reaktionerna från staten lät sig inte vänta. Hård repression, långa förflyttningar av fångar, censur, misshandel, tortyr och flera dödsfall. Media drev en kampanj full med lögner: ”De kämpande fångarna är livsfarliga, kriminella och leds av ETA”.

Den 24 april 2000 besvarades detta med en brevbomb till journalisten J M Zuloaga som arbetar på tidningen ”La Razon” och som var aktiv med att sprida lögnerna. Gruppen ”Los Anarquistas” tog på sig ansvaret och i samband med detta så bröt en strejk ut på fängelset i Viullanubla i solidaritet med Los Anarquistas.

Under perioden maj till juli fick flera fascistiska dagstidningar ta emot brevbomber. Inga av dessa exploderade dock effektivt. Den 9 november blir två anarkister, Eduardo Garcia Macias och Estefania Maurete Diaz arresterade. De anklagades för att vara inblandade i brevkampanjen och i flera städer blev hus genomsökta av polis.

Media gjorde som vanligt sitt bästa för att kabla ut polisens bild av situationen: ”Eduardo och Estefania ska ha startat en väpnad grupp tillsammans med fångar (som sitter i total isolering) och organiserat attackerna”. Estefania blev frigiven utan att åtalen lades ned. Hon är vän med Santiago Cobos, en av de mest aktiva fångarna och troligen försöker de knäcka honom genom att arrestera Estefania.

Internationella konspirationer

Eduardo släptes villkorligt, men efter stor press från regeringen arresterades han igen och fängslades i Soto den 17 november. Han är aktiv i Anarchist Black Cross vilket kommer väl till pass för polisen som nitiskt söker finna en ickeexisterande internationell konspiration eller en internationell kriminell organisation. Man konstruerar en falsk hotbild som sedan används som förevändning för att kunna arrestera individer på den grunden.

Under tiden blev ropen i fängelserna efter totala hungerstrejker högre och högre. Några fångar hade redan börjat, som Laudelino Iglesias och Gabriel Bea Sampedro.

Den första december 2000 påbörjades en kollektiv hungerstrejk som pågick i en månad med 50 deltagare. 150 personer deltog i solidaritetsaktioner. Uppgivenhet förekom på grund av repression och total frånvaro av media. Men utvärderingen var inte alls negativ, en mera klarsynt och realistisk bild av situationen visades nu upp.

Just nu sitter ett flertal anarkister fängslade i Spanien på oklara grunder. Amanda, aktiv i ABC, greps i början av juli och anklagas för terrorism, bland annat för att ha förstört en uttagsautomat, en lyftkran och skickat en brevbomb ämnad åt fascistpartiet. Många av arresteringarna tjänar enbart syftet att legitimera den spanska statens kamp för kriminalisering av vänstermotståndet.

Fångarna får tala

En kommuniké från motståndskämpar i ”La Moraleja prison”, skriven i januari 2001, lyder som följer:

”Vår utvärdering av den senaste hungerstrejken i december är snarare positiv i förhållande till ´Rörelsen för Fångar i Kamp’ och solidariteten ute på gatorna. En positiv utvärdering innebär inte att vi inte är medvetna om vår begränsade mobiliseringskraft i fängelser och detsamma gällande möjligheterna att öka pressen via gatorna, låt oss försöka vara objektiva. Men försök att ha i åtanke att detta är en reflektion i ett speciellt ögonblick i utvecklingen av vår rörelses kamp, och att vi som rörelse endast tagit de första stegen.

Vi har lagt grunden för att fortsätta framåt, samspelt och effektiv. Om vi kan fortsätta den här linjen av organiserat motstånd så kommer vi att bredda vår aktionsradie bit för bit och öka styrkan såväl på insidan som på utsidan.

Det finns ingen annan väg om vi vill röra oss i rätt riktning; utifrån perspektivet att göra kampen till en kontinuerlig aktivitet mot det kapitalistiska systemet. Vi tar kampen mot fängelseapparaten tills den försvinner.

Solidaritet på gatan

För första gången sedan COPEL har man tagit ställning mot statens kriminalpolitik i fängelserna på ett organiserat vis. Med såväl kortsiktiga som långsiktiga och klara mål och med en uthållighet ger den här rörelsen sig själv kampmetoder för att vinna.

Enligt vår mening är det nödvändigt att bibehålla en kontinuitet i vår kamp och säkra en bas som gör det möjligt för oss att hålla fast vid våra mål.

Vidare är det tydligt att vår kamp har medfört dynamik och som konsekvens fött en solidaritetsrörelse på gatan som expanderar varje dag.

På grund av den stora mångfalden finns det många motsättningar inom rörelsen. Dessa uppmärksammades särskilt veckorna innan hungerstrejken i december, men vår mobilisering lyckades överkomma motsättningarna och det bevisades att enighet i praktik är att föredra.

Denna solidaritetsrörelse är i sin tur uppdelad i olika sektioner av motståndsrörelsen. Detta breddar marginalerna ytterligare från vilka vi skiljer oss åt genom att anarkistfack, grupper för familj och anhöriga till politiska fångar, kommittéer för arbetslösa, anti-imperialistiska kommittéer, grannskapskommittéer etcetera stöttar oss i vår kamp. Räkna sedan med de utanför våra gränser. Medan vi stärker våra band med dem och deltar i deras kamp, kommer vår trumma möta ännu mer respons och bli svårare att tysta, isolera och underkuva.

Kriminaliseringskampanj

Kombinationen av dessa två aspekter, den av insidan och den av utsidan av fängelserna har givit ett mervärde till strejken. Vi är säkra på att fler än bara våra kamrater kan uppskatta eller observera detta. Staten kommer med all säkerhet inte låta detta hända och försöker splittra rörelsen med alla medel som finns till dess förfogande. Detta är grunden till den hänsynslösa kriminaliseringskampanjen tänkt att få stopp på och tygla stödet för strejken och att inge rädsla. Det råder absolut mediatystnad under strejken, för att inte tala om repressionen på fängelserna.

Om fienden oroar sig så mycket om vår lilla värld så kan det bara betyda att vi är på rätt väg. Det är alltid plågsamt att inte få någonting konkret ut av sina mödor, som var fallet vid hungerstrejken i december. Men vi tänker inte ens i banorna att sätta våra omedelbara mål framför våra slutgiltiga mål. Vi är medvetna om att vår kamp har omvandlats till inspiration och en bindande kraft för en hel mångfald av intressen som börjar med att förena kampen mot förtryck och kapitalistisk exploatering. Från gnistan kommer elden.

Ingen står utanför

Det är tydligt att kampen kommer att bli lång och hård. Och att en så ihållande kamp kommer kräva en stark målinriktning och en bredd av aktioner genom metoder, som ger utrymme för individuella och lokala initiativ enligt de förhållanden som råder. Många fångar är sjuka och kan inte delta vid långa hungerstrejker. Alla fångar kan aktivera sig av egenintresse, tala om sin situation och jobba med egna krav, men de kommer alltid att få anknytning till rörelsen genom att lägga till grundprinciperna: slut på FIES, slut med spridningen av fångar och släpp alla icke behandlingsbara sjuka fångar fria. I början av 2001 tillkom även ett fjärde krav: släpp alla fångar som varit fängslade 20 år, vilket borde vara självklart eftersom det är maxstraffet enligt den spanska lagen.”★

Anarchist Black Cross

”Medan vi stärker våra band med dem och deltar i deras kamp, kommer vår trumma möta ännu mer respons och bli svårare att tysta, isolera och underkuva”

Politiska fångar behöver ditt stöd

Sedan EU-toppmötet i Göteborg har vi haft fler politiska fångar i Sverige än någon gång under modern tid. Vår tids största rättsröta är ett faktum och många aktivister har tvingats tillbringa lång tid i häkten och fängelser.

Trots det har lite gjorts för att visa stöd för de som suttit eller sitter inne. Fångarna är med små undantag uppmärksammade både på gatan, inom rörelsen och i media.

Solidaritetsgrupper och ABC har visserligen haft kontakt med alla de fångar som velat ha kontakt, men mer hade kunnat och kan fortfarande göras. Det finns ingen anledning att begränsa solidaritetsaktioner till redan existerande fångkampsorganisationer eller grupper.

Vem som helst kan visa sitt stöd, ett stöd som kan betyda skillnaden mellan att sluta eller orka fortsätta vara aktiv efter fängelsetiden.

Det är framför allt fångarna själva som kommit med kritiken på den dåliga uppbackningen.

Brev, solidaritetsmanifestationer och demonstrationer betyder oerhört mycket för en person som drabbats av hård repression. Det är lätt att känna sig ensam och tro att ingen bryr sig.

Vi har fortfarande flera fångar på landets anstalter och uppmanar därför till solidaritetsaktioner!★

ABC Malmö

Anarchist Black Cross

ABC är ett internationellt nätverk som stödjer kämpande fångar. Många människor som har ägnat sitt liv åt en positiv och politisk förändring har fängslats och ABC arbetar för att dessa kamrater och andra fångar inte skall glömmas bort.

ABC Malmö
Amiralsgatan 14
box 327
211 55 Malmö

ABC/ASH Stockholm
box 4081
102 62 Stockholm

e-post: abc-malmo@hushmail.com
http://www14.brinkster.com/abcmalmo/

e-post: abc-stockholm@autonom.zzn.com
http://www.inventati.org/abc-stockholm/

Med rädslan in i framtiden

USAs befolkning är rädd. Livrädd. Sedan terrorattackerna för två år sedan har oron för nya attentat utvecklats till en smitta som präglar hela det amerikanska samhället. Men vad är det de är rädda för egentligen, och vad borde de EGENTLIGEN vara rädda för?

SEDAN DE UNGA och fanatiska medelklass-saudierna manövrerade in tre passagerarflygplan i USAs allra heligaste, ekonomicentret World Trade Center och krigscentralen Pentagon, har islam kommit att få symbolisera det onda i världen. De "skurkstater" som pekats ut av Bush-administrationen är nästan uteslutande muslimska länder, och i det allmänna medvetandet har muslimer kommit att betraktas som terrorister. Detta har medfört att personer med "misstänkt" etnisk härkomst, läs: muslimska länder, har stoppats vid amerikanska gränsen. I några fall har det gått så illa att människor har skickats tillbaka till länder de flytt från på grund av förföljelse. På Guantanamo Bay sitter hundratals människor fängslade under omänskliga förhållanden utan att få reda på vad de anklagas för. Misstänkta buggas och "avvikare" registreras. Allt i enlighet med den snabbt utformade och av kongressen godkända Patriot Act, som i praktiken innebär att säkerhetstjänsten kan sätta mänskliga rättigheter åt sidan för att "skydda nationens säkerhet".

ISLAM OCH ANDRA främmande kulturer är ett mörkt område för USA. Kunskapen om icke-anglosaxiska kulturer är gravt undermålig. Och det som inte går att förstå måste du var rädd för - och det du är rädd för måste bekämpas. Så kan USAs tilltagande främlingsfientlighet beskrivas.

Amerikas Förenta Stater är en ung nation med rötterna i kolonialism och slavhandel, utan vilka dess globala inflytande knappast skulle ha existerat. Vetskapen om detta, vare sig den är medveten eller omedveten, när en underliggande rädsla för att herren på täppan ska störtas av nya kolonisatörer och förtryckare. Det värsta tänkbara scenariot är att ställas inför en fiende som gör precis som de själva gör.

Enligt en undersökning som Daily News gjort så tror 68 procent av New York-borna att de kommer att utsättas för ytterligare en terrorattack inom kort. Det är ett tydligt tecken på att den pestlika paranoian har fått fäste i den amerikanska folksjälen; George W Bush och det amerikanska folket är förmodligen de räddaste människorna i världen just nu, och handeln drar in kopiösa pengasummor genom att pracka på vanliga amerikaner rent krigsmateriel; gasmasker, nervgiftserum och olika typer av "underrättelsetjänster" för att "lugna" dem. Resultatet blir förstås det motsatta: Folk är livrädda. Problemet är att de är rädda för helt fel saker.

DEN NÄST VANLIGASTE dödsorsaken i USA är skottskador; och det är den vanligaste dödsorsaken för unga afroamerikaner. I landet finns ungefär lika många vapen som det finns människor, och den amerikanska vapenlobbyn, med National Rifles Association i spetsen, driver konsekvent linjen att det är varje medborgares rättighet - och skyldighet - att bära vapen. Samtidigt skjuter 30 000 amerikaner ihjäl varandra varje år. Med sina egna vapen.

Vad terrorismen beträffar så är den till 99 procent inhemsk. De flesta terrorister är vita, kristna infödda amerikanska män. Oklahomabombaren Timothy McVeigh och Unabombaren är bara två exempel på människor vars hat mot det amerikanska samhället har gjort dem till mördare.

Det största terrornätverket i USA är antiabortrörelsen, som har flera liv och tusentals fall av misshandel och skadegörelse bakom sig. Under mjältbrandshysterin skickade "ja till livet"-organisationer ut tusentals brev fyllda med bakpulver och mjöl till abortkliniker för att tvinga dem att stänga. Målet för attentaten är de 30 miljoner amerikanska kvinnor som gjort 39 miljoner aborter under 30 år. Det är dessa som anti-abort-terroristerna vill skrämma. Sedan sjuttiotalet har åtta mord och 16 mordförsök utförts av Pro-Life-rörelsen. Det senaste begicks 1996 då den fanatiske abortmotståndaren James Kopp mördade gynekologen Barnett Slepian, och sedan försökte döda fyra andra abortläkare. Han är nu dömd för mord. Rädslan för attentat har fått flera abortkliniker att stänga. Abortmotståndarnas attentat är således det enda exemplet i amerikansk historia där terrorism verkligen har lönat sig.

Moral Majority, med den kristna högern bakom sig, är inte heller den garant för trygghet, kärlek och moralisk upprustning som amerikanerna önskar och hoppas. Sedan femtiotalet har präster och andra företrädare för katolska kyrkan utsatt över 1000 barn för sexuella övergrepp, vilket ledningen i det längsta försökt dölja. När det nyligen uppdagades rullades den största pedofilskandalen i USA:s historia upp. Således är det, till mångas besvikelse, inte längre säkert ens att skicka barnen till kyrkan.

OVANSTÅENDE EXEMPEL har lett till en svårartad förvirring i USA. Tidigare var det mycket lättare att identifiera fienden, när de kom utifrån och hade enkla beteckningar som "commies", "gooks" eller "arabs" fungerade det ultraamerikanska samhället som en trygghet, en skyddad verkstad. Plötsligt är det just detta, det tidigare trygga, som blivit farligt. Denna insikt är en oundviklig grogrund för paranoia. Tidigare kunde du inte lita på ryssar, tyskar eller vad som var aktuellt för den tiden. Nu kan du inte lita på någon, förutom dig själv och ditt gevär.

Detta är givetvis oerhört tragisk. Att landet som mer än något annat betonat individens frihet inför staten blivit så korrumperat av hat och rädsla och att denna rädsla skördar liv varje dag. Både i USA och andra delar av världen.

Men kanske börjar det gå upp för USAs befolkning att det inte är despoter i sandiga och FN-sanktionerade utvecklingsländer som är deras värsta fiende, utan deras egen rädsla. Då har de kommit en bit på väg, men vägen till det trygga USA är mycket lång, och många kommer att offras på vägen.★

Martin Halldin

Ödets manifest

KRIGET MOT TERRORISMEN är inget nytt fenomen utan har bekämpats i flera tusen år därför att makten ständigt måste konstruera nya hot för att kuva sina underhuggare. Judar, svarta och socialister har då gått under epitetet terrorister. Sedan andra världskrigets slut har socialismen varit det största hotet mot 'demokratin' och då i synnerhet mot USA.

Den elfte september har sedan 2001 fått symbolisera ett datum då hatet mot det fria samhället och demokratin bröt ut, i och med attacken mot World Trade Center i New York. Men i år, den elfte september, är det exakt 30 år sedan som militärkuppen i Chile genomfördes under general Augusto Pinochets ledning. En kupp som understöddes av CIA och med hjälp av nordamerikanskt ekonomiskt stöd.

ELFTE SEPTEMBER borde istället ses som det datum då kapitalismen med våld slog ned socialismen. Det var efter kuppen i Chile som den nyliberala politiken för första gången genomfördes på allvar. Teoretiker från Chicagoskolan i USA ville se sina idéer realiseras. Resultatet blev att alla de företag, bolag och naturresurser som en gång nationaliserats av Chiles socialistiska regering istället såldes ut till utländska företag. Resultatet blev att inga pengar fanns över till offentlig sektor, skolor, sjukvård och mat till samhällets mest marginaliserade. Detta system visade sig vara så framgångsrikt att det genast infördes i nästan hela Latinamerika från början av 70-talet och framåt under skydd av militärdiktaturer.

Den andra latinamerikanska socialistiska vågen med länder som Nicaragua, El Salvador och Grenada i spetsen skulle bekämpas stenhårt. Reagan började sitt krig mot terrorismen på 80-talet och resten är historia. Maurice Bishop blev mördad och Nicaragua är idag lika nyliberalt, och fattigt, som övriga Latinamerika.

Det är svårt att förstå att omvärlden låter USA avgöra vad som ska betraktas som terrorism, samtidigt som samma land kan fylla ett helt A4 papper med namn på länder som de har invaderat. Det värsta är kanske att det för dem är helt logiskt.

SVARET ÄR Manifest Destiny. Detta är namnet på den ideologi som den amerikanska nationalismen sedan befrielsekriget skapat. USA är ett land som nästan helt och hållet är uppbyggt kring den kristna tron och där man gärna ser sig som det utvalda folket, och där USA givetvis är det utvalda landet. Det finns en logik i den amerikanska nationalismen som kan formuleras "USA kan inte ha fel för då skulle Gud ha fel" vilket ju är en paradox. Men det uttrycker sig bland annat i den politik som USA för, till exempel att amerikansk lag står över internationell lag och därför står utanför den internationella brottsmålsdomstolen. USA skriver heller inte på Barnkonventionen eller Konventionen om kvinnans mänskliga rättigheter. De utgör helt enkelt ett självklart undantag från övriga världen.

Gud har också givit USA en uppgift här i världen som kan spåras till den borgerliga revolutionens frihetstankar. De ville bygga ett nytt land där det inte fanns någon adel, där det fanns religionsfrihet och där alla skulle ha samma möjlighet att bli vad de ville. Alltså mycket koncentrerat på individualism framför kollektivet. När detta dras till sin spets kan man i USA till och med som individ föra utrikespolitik, som Oliver North som finansierade paramilitära grupper i Nicaragua mot sandinisterna.

MANIFEST DESTINY är en nationalistisk ideologi där USA är moraliskt överlägset och en självklar ledare för övriga världen som är moraliskt svag. Ideologin är rasistisk i grunden och uppbyggd kring WASP-ideologin, vita anglosaxiska protestanter som överlägsen "ras". En ideologi som rättfärdigade slaveriet och imperialismen i Latinamerika och som idag rättfärdigar kriget mot terrorismen. Det finns också en inbyggd ambivalens i den nationalistiska ideologin: USA blev genom en revolution fritt från Storbritannien, samtidigt som man slår ner minsta tecken på revolutioner i övriga delar av världen. Även detta förklaras med WASP-ideologin: när andra raser gör revolution kan det bara sluta illa.

Jag frågar mig om det i denna nationalistiska ideologi finns något spår av självkritik och om det möjligtvis är därför som de förbereder sig på ett star wars och bygger upp ett satellitbaserat antimissilnät över hela USA? Hur som helst så är det skrämmande hur Manifest Destiny-ideologin har spritt sig elakartat över världen, hur våra svenska medier härmar Bushs fördömande av ondskans imperium och hur vi själva enklast refererar elfte september till 'terrorattacken'. Alla vet vad du pratar om.★

Mayra

Litteraturtips för den USA-fanatiska

Another american century av Nicholas Guyatt handlar om USA utrikespolitik under 1990-talet.
Manifest Destiny: American Expansionism and the Empire of Right av Anders Stephanson. Denna artikel baseras, naturligt nog, mycket på denna bok.
Det amerikanska folkets historia av Howard Zinn - titeln säger allt och boken är lätt att får tag på.

Öst blir väst – Polen på väg in i EU

Den sjunde juni höll Polen omröstning om EU-medlemskap. En massiv Ja-kampanj hölls för att få polackerna att rösta ja och det gav resultat. Efter att kända polackers ansikten tryckts på affisher som sa ”Ja, jag är europé” och det hållits familjefester i parker med musik och mat röstade 80 procent ja till en anslutning till den Europeiska Unionen. Dock var valdeltagandet lågt, och nu i efterhand höjs kritiska röster som inte hördes innan.

Bakgrund

Efter att Polen bröt sig ur östblocket och Warszawapakten 1989 har landet gått igenom en snabb förändring. Landet har gått från planekonomi till marknadsekonomi. Visserligen har förändringen inte gått lika snabbt som i Ryssland, där en chockterapi kastade landet in i totalt kaos och fattigdom, men den nyliberala ekonomin har ändå slagit hårt. Runt 20 procent av befolkningen är arbetslösa. Fattigast är östra delen av Polen och landsortsbefolkningen. Landets regering såg snabbt till att bli medlem i NATO, så när kriget mot Irak bröt ut tog man chansen att visa att man ville vara en stat att ”räkna med”. De styrande ställde sig på USAs sida och skickade trupper till Irak, och räknar nu med chansen på att få uppbyggnadskontrakt.

EU-omröstningen

Inför EU-omröstningen diskuterades det mycket i de utomparlamentariska grupperna om vilket ställningstagande man skulle ta och vad det skulle betyda. Anarkistfederationen diskuterade (på sitt halvårsmöte) om man skulle bojkotta eller rösta nej till anslutning. Argumenten för bojkott var att om tillräckligt många avstod från att rösta (mer än 50 procent) skulle omröstningen bli ogiltig vid ett ja. Argumenten för röstning var att man skulle få så många som möjligt att rösta nej. Problemet för EU-motståndare på vänsterkanten var att också högergrupper ville ha ett nej till EU, fast av nationalistiska och konservativa skäl. De konservativa anförde skäl som att feminism skulle komma till Polen och homosexualitet skulle legaliseras. Man ville gärna inte samarbeta med dem för ett nej. Oavsett resultatet var Anarkistfederationen säkra på att regeringen skulle skriva på anslutningsavtalet, men ju mer motstånd desto bättre.

Anarkistfederationen

Anarkistfederationen är det största utomparlamentariska nätverket i Polen. Grupper som ABC, Food Not Bombs, Antifa och en del feministiska grupper kan hittas i större städer, där man även kan hitta squats som jobbar alternativt. Som anarkister är dessa grupper emot staten och ser EU som ett stormaktsbygge som centraliserar makten. De anser att EU är till för att kontrollera produktionen och distributionen av rikedom, varor och service, samtidigt som det inte finns någon garanti för att livsvillkoren för medborgarna förbättras. Även de stängda gränserna som Schengen innebär, samt anti-immigrationspolitik, större stats- och poliskontroll är orsaker till att vara EU-motståndare tycker de. De senaste åren har man i Polen märkt av ökad repression från staten. Aktivister blir gripna i större utsträckning än förut och övervakning på telefon och öppnad post blir vanligare. Repressionen har ökat i takt med att rörelsen har radikaliserats och ökat i omfång.

I Anarkistfederationen finns en nystartad undergrupp, Workers solidarity. Den startades då man tyckte att för lite av arbetet handlade om arbetsrätt. Det vanliga fackarbetet var också en anledning - reformistiska ledningar som inte drev arbetarnas frågor gav upphov till flera mer radikala fackförbund som nu växer stadigt. Arbetsrätt behövs i ett land där minimilönen är 1800 kronor i månaden och hyran tar hälften av pengarna.

Arbetsrätt

I anti-EUarbetet var många av dem som var aktiva kvinnor. Det kan ha varit en följd av att de som drabbats hårdast av arbetslöshet och fattigdom är kvinnor utanför storstäderna. Då 66 procent av deltidsjobben sköts av kvinnor är det också de som drabbas först av nya liberala regler inför EU-inträdet. Nya regler gör att kvinnor som är gravida och sedan tar ledigt, kan sättas på ett annat jobb inom företaget med lägre lön än innan. Delade skift används som ett argument att folk (kvinnor) kan hämta sina barn på dagis och vara hemma med dem tills mannen slutar sitt jobb för att sedan åka tillbaka och jobba. Företag utnyttjar även rätten att projektanställa folk på kontrakt utan tidsbegränsning och slipper därmed betala sociala avgifter. Även övertidsersättningen har sänkts - särskilt stormarknader deltidsanställer studenter för endast 9,50 kr timmen. Studenterna ges sedan chansen att jobba extra upp till heltid, så slipper företaget undan att betala ut övertidsersättning. Genom de nya reglerna slipper företagen betala sociala avgifter för studenterna. Även NGO-grupper och statsgrupper får en bit av kakan, då de kan anställa nyexaminerade helt gratis och hävda att de får arbetslivserfarenhet. Slutsatsen som kan dras är att Polen redan har drabbats av EUs ”flexibilitet” för arbetskraften. Denna flexibilitet är också ett av kraven från EU för anslutningsländerna.

De flesta anslutningsländer har en ekonomi som generellt växer snabbare än EU-ländernas. Arbetskraften är oftast lågavlönad men erfaren, medan regeringarna har liberaliserat ekonomin så att man drar åt sig investeringar från utlandet. I Polen har detta lett till att många amerikanska och franska storföretag etablerat sig. Bland dessa finns franska Carrefour och Géant (stormarknader), och amerikanska snabbmatskedjor som Mcdonalds och KFC. Det är företag som dessa som leder ligan i de lågavlönade ”McJobs” som skapas i målet ”full sysselsättning” efter Lisbonstrategin*. Detta för att regeringen ska nå de höga tillväxtmålen de satt, tre procent 2003 och hela fem procent för 2003.

Polen valde ett ja till EU. Det positiva är den förväntade utvecklingen till en västeuropeisk standard. Den andra sidan är redan sämre anställningsvillkor, eventuell flytt av produktion, högre inkomstklyftor och att arbetslösheten kommer att drabba landsbygden då jordbruk läggs ner. Anslutningen till EU innebär att polacker kommer att behandlas som andraklassens medborgare av den union som de blivit medlem i, genom de särskilda tilläggsavtal som gjorts. Det har redan medfört att polska medborgare från första juli måste ha visum till Ukraina, något som inte behövts förut. EUs gräns flyttas längre österut, helt enkelt. På det internationella anarkistmöte som hölls utanför Warszawa i slutet av juli diskuterads hur samarbetet med öst skulle kunna stärkas. En god kontakt finns med rörelser i Vitryssland, kontakten med Ryssland ökar också och man vill fortsätta med No Border-aktiviteter för att inte tappa kontakten. De närmaste åren kommer Polen stå inför stora förändringar och man kan bara hoppas att det anarkistiska arbetet som spirat upp de senaste åren kommer växa sig starkare.★

Olga

Feminism

Praskagruppen är ett anarkistkollektiv från Warszawa och är medlemmar i Anarkistfederationen. De är en grupp som både jobbar med anarkism och feminism.

INFÖR OMRÖSTNINGEN stötte de på flera problem i sitt arbete. Många feminister och homosexuella tog ställning för EU som skapare av en social förändring. Det kan delvis ses som en reaktion på de konservativa som var anti-EU. Gruppen hamnade därför lite på en annan sida än anarkiströrelsen. Den feministiska rörelsen i Polen är inte så stor och spänner från socialdemokrater och liberaler till anarkafeminister. Liberala kvinnor med utbildning eller pengar tillhör den grupp som vinner på inträdet i EU genom att det blir lättare att studera och jobba utomlands.

Praskagruppen ser problemet i att många feminister kommer från en liberal eller kulturell elit och sätter dessa kvinnors vinst av EU i kontrast till de många jordbruksbarn som inte har råd med universitetsutbildning varken i Polen eller i något annat EU-land. Många fakta presenterades som sanningar inför EU-omröstningen, men ses av Praskagruppen som ren desinformation. Till exempel sas det att abort skulle bli legalt i Polen, homosexuella skulle få rätt att gifta sig och det skulle kvoteras in kvinnor i regeringen. Även om gruppen önskar förändringar i den riktningen, kommer troligen katolska kyrkan och konservativa grupper att effektivt stoppa sådana förändringar.

Arbete med genusperspektiv och feminism har spridit sig under de senaste tio åren, även om det inte är lika brett som i exempelvis Sverige. Den utveckling som sker, bildandet av ett socialdemokratiskt kvinnonätverk, aktiviteter av anarkafeminister på åttonde mars och genusseminarier för forskare, är ett försök att föra in feminism underifrån. För det går inte att tillsätta feminism ovanifrån i ett vakuum, utan diskussioner och bakomliggande social kamp. I omröstningen röstade folk överlag utifrån ett läge av otillräcklig information, önsketänkande och för att de inte såg något alternativ. Detta gällde även feministrörelsen.★

Olga

Vad är Lisbonstrategin?
Strategin manar till ökade anställningar och att göra ekonomin mer tävlingsinriktad genom att uppmana till flexibilitet av arbetskraften.
Några av byggstenarna är:
- att ta bort bördan av sociala avgifter från arbetsgivaren för att uppmuntra till fler anställningar.
- reformera skatten för att få investeringar.
- en ökning av kunskap, innovation, teknik och effektivitet.

Intresserad att veta mer?
Anarkistisk tidning för Östeuropa: ”Abolish borders from below” bokhandel.info@motkraft.net
ABC/ACK: www.ack.most.org.pl
Feministiska grupper: KURWA(ej verksamma)
www.alter.most.org.pl/kurwa Wiedzma (häxa) www.wiedzma.w.pl
Miljö: Federacja Zielonych (Grön federation) www.gajanet..pl

100 ÅR I BRAND

I BRANDS SEPTEMBERNUMMER 1903 skriver signaturen C. M. A-n om besvikelsen över socialdemokratin. Det handlar om socialdemokratins ”försumpning”, att partiet helt och hållet glömt vad det från början kämpat för och att det bara är en tidsfråga innan socialdemokrater och liberaler gladeligen tar varandra i handen.

Skribenten ställer sig frågan om det socialdemokratiska partiet saknar ”den heliga elden, viljan att göra något” och svarar själv att elden håller på att förkvävas av ”auktoritetstrons falskhet”. Ledarna har vänt storstrejken och revolutionen ryggen och fasar för att folket ska ta saken i egna händer och tillkämpa sig sina rättigheter. Skribenten gissar att det till och med kan bli så att männen vid förtroendeposterna snart sitter där bara för sin lön och inte för att de brinner för saken.

Övergången från ren socialism till grådaskig liberalism gör att partiet inte längre är något att räkna med och hoppet om ett annat samhälle ligger helt enkelt någon annanstans: ”Öfverallt där kraftiga viljor och handlingskraftiga män och kvinnor finnas, som äro besjälade af ett brinnande, oförfalskat nit för arbetareklassens frigörelse, bör tanken på en generalstrejk slå rot och som följd däraf, dessa män och kvinnor föra ut idén därom i allt större och större kretsar, tills dess en vacker dag hela den svenska arbetareklassen är genomträngd af kunskapen om och behofvet af en dylik, och de som en man resa sig upp och utkämpas den sista afgörande kampen mot kapitalet.”★

/Janikke

Anarkistiskt forum 2003

15-17 augusti gick premiären för det första a-forumet av stapeln. Runt 50 tjejer och ungefär lika många killar träffades på IOGTs (Nykterhetsförbundet) gård utanför Jönköping.

Idén till forumet uppkom på Sveriges Anarkist Federations (SAF) senaste landsmöte, då deltagarna på mötet upptäckte behovet av en mötesplats för att utbyta tankar och erfarenheter i kampen.

Forumet var uppbyggt kring olika workshops, vilka var både teoretiskt och praktiskt inriktade. Själv deltog jag i de som benämdes Studentupproret i Iran, Tips & trixverkstad, Självförsvar, Slangbelleskytte samt den Separatistiska eftermiddagen, då vi kvinnor och män i mindre grupper diskuterade bland annat syftet med separatism och våra egna eventuella erfarenheter kring ett sådant arbete. En film om åttonde mars och "Kvinnors intifada" i Malmö visades, och det gavs även möjlighet att köpa den för billiga 30 spänn inklusive frakt. Den separatistiska tiden avslutades för oss tjejer med grundläggande feministiskt självförsvar, något som jag och många med mig tyckte var bra och lärorikt.

Slangbelleskyttet, som blev en verklig superhit, hölls löpande så det fanns möjlighet att träna på att skjuta både i grupp och individuellt större delen av dagen. Även Tips & trixverkstaden gav nya ideér till olika sorters fuffens att använda sig av vid våra aktioner.

Min personliga uppfattning är att trots relativt jämn könsfördelning i de workshops jag deltog i, så upptogs utrymmet till största delen av män (i synnerhet Självförsvar, som var inriktad på taktisk gatukamp). Det som jag upplevde mest givande var utbytet och de sociala kontakter med anarkister från hela landet som etablerades. En av de viktigaste erfarenheter jag tog med mig hem var idén och initiativet till en separatistisk, praktisk kampgrupp inspirerad av bland annat Feministiskt Forum i Malmö. Tanken är att vi ska ägna oss åt antisexistisk och antifacistisk verksamhet och redan i dagarna har vi (några tjejer från Stockholm) det första mötet.

Tråkigare är att även under dessa dagar, där vi hoppats på att i mesta möjliga mån vara befriade från sexism, bevisades det återigen att vår miljö inte är så jävla gullig som vi önskar, då en grupp manliga kamrater hade svårt att uppföra sig och umgås i samkväde utan att kränka andra individer.

Vidare efterfrågades till nästa gång workshops i den anarkistiska ideologin, samt större möjligheter till diskussion. Kvinnliga workshopshållare lyste också med sin frånvaro, med undantag för två, något jag innerligt hoppas ser annorlunda ut 2004.

Att forumet faktiskt mynnat ut i något konkret och välbehövligt, känns fantastiskt. Jag hoppas att den känslan även finns hos andra aktivister som var där, och att nästa års forum blir strået vassare.

Stort tack till arrangörer, punkbandet Uro, deltagare, workshopshållare, bilkörare, säkerhetsansvariga, matlagare och alla andra som hjälpte till att göra den här helgen fet. Ett särskilt tack till den lokala polisen, som besökte oss fyra gånger om dagen för att "kolla att allt stod rätt till". Tack, tack, tack för er Farbror Blåomtanke, det värmde i nävarna.

Kampen fortsätter, vi hade dessutom tur med vädret!★

Kim Isaksson, Sthlm

Socialism Underifrån i Skåne

Efter en höst fylld av konfrontativ politik, angrepp mot sverigedemokraternas valkampanj, bråk med nazister i Helsingborg, demonstrationer på 30 november och i Salem, började en idé ta form om vårens stora projekt. Att få ut våra tankar och viljor om socialismen till de som inte bor i Lund, Malmö eller Helsingborg, och stödja de som kämpar där. Planen var att försöka involvera så många utomparlamentariska grupper och organisationer som möjligt. Organisationer som SAC och AFA var med i samarbetet. Vår "socialistturné" gick under namnet Socialism underifrån. 10 000 klistermärken och cirka 1000 färgaffischer trycktes upp för att spridas runt om i Skåne.

Vi valde ut sex olika orter på sex olika lördagar under våren. Ansvaret för dem delades upp mellan grupperna i samarbetet. ABFs lokaler lånades, oftast gratis och lokala organisationer fixade fram det praktiska som affischeringar innan. Affischerna användes som reklam för lokala arrangemang, men även för att visa att det hela tiden hände saker på andra ställen i närheten som förstamajdemonstrationer, gatufesten i Malmö och antifahelgen i Helsingborg. Affischerna var gjorda så att de lokala organisationerna skulle kunna skriva dit egna slagord eller information om vad som hände på plats. Även på de gemensamma flygbladen lämnades plats till information om lokala projekt.

Först ut var Trelleborg 29 mars. Med tre dagar kvar ändrar sig Folketshus och park, där vi skulle ha föredrag och bokbord, samt kvällsaktiviteter, för som de själva utryckte det, "vi kan inte garantera er eller lokalens säkerhet". Ett par timmar efter detta ringer polisen till samma person som försökte boka lokalen och bråkar om en "olaglig demonstration" och hävdar att "lokala aktivister ringt till polisen och undrat om demonstrationen var tillståndsgiven". Vi beslutar därefter att den enda möjligheten vi har med Trelleborg är att hålla torgmötet. Vi kontaktar därefter Trelleborgs Allehanda och de skriver en större artikel om "socialister som nekas hyra lokal". I artikeln står att vi kommer att genomföra torgmötet oavsett hur det går med lokalletandet.

När vi kommer fram till Trelleborg är hela gågatan full med ett MC-gäng och en modevisning. Denna strategi användes, om än i större skala 30 november i Lund 2002, då kommunen bokade upp torgen för att demonstrationen inte skulle ha en samlingsplats. Något torgmöte blev alltså inte genomförbart.

Snopna körde vi på hemvägen förbi Folketshus och park och pratade med två personer som hade kommit för att lyssna på föredragen men missat att det var inställt. Polisen dök då upp och fotograferade oss och pratade med oss. Vi fick veta att polisen hade extrapersonal inkallat för torgmötets skull. Turnén inleddes alltså mindre lyckat.

Efter det åkte Lunds LS och SUF till Eslöv femte april. Vi täckte staden med flygblad under förmiddagen, gick efter det med i en antikrigsdemonstration som rku, ung vänster och ssu fixade. På ABF hölls ett föredrag om klasser och klasskamp av en kille från Lunds LS. Lunds bokcafé India Däck hade bokbord.

Följande lördag den tolfte april, blev det strul med lokalen i Hässleholm som SUF fixat, så bokbordsfolket från Lund fick nöja sig med att hjälpa till att dela ut de gemensamma flygbladen istället och föredraget fick ställas in.

Den 26 april var det gatufest i Malmö som ni kunde läsa lite om i förra brand. "Socialism underifrån" affischerna användes utanför storstaden som reklam för festen.

Helsingborgs autonoma och SUFare från Lund dök upp i ett Landskrona täckt av våra affischer och klistermärken den tionde maj. Vi delade ut flygblad och styrde upp ett bokbord hos ABF. Lunds LS höll föredrag om socialismens grunddrag och en autonom från Malmö pratade om skolkravallerna under tidigt 90tal samtidigt som två Landskronakamrater bjöd på mat till självkostnadspris.

Föredraget i Kristianstad, 24 maj, fick ställas in av flera olika skäl. Dels var det Reclaim the Streets i Växjö samma dag och dels hade föreberedelserna kraschat. Tillresta Autonomt Motstånd kamrater fortsatte därför raskt till festen i Småland.

Den antifascistiska helgen (30-31 maj) i Helsingborg var en av aktiviteterna som det hade gjorts reklam för under hela våren. En förberedande demonstrationsträning hölls i Lund och samåkning med pågatåg annonserades ut med Socialism Underifrån affischer. Två dagar i rad gick militanta antifascister genom centrala Helsingborg och outade nazister. Det ordnades också en spelning med Svenska Akademien till förmån för Helsingborgs antifascister.

Sammanfattningsvis knöts många kontakter med folk i olika organisationer och med nya intresserade. Det första försöket för den utomparlamentariska vänstern att agera på ett regionalt plan i Skåne var till stor del lyckad trots de många problem som uppstod.

Enighet är styrka!★

Anna och Johan, SUF-Lund samt Anton och Martin från Malmö.

ANARKISTISKT FORUM 2003

Köln, Tyskland: No Borderläger

Den siste juli till tionde augusti var det ett No Borderläger i Köln, Tyskland. Mellan 500 och 700 personer från olika länder samlades för att göra aktioner och protestera mot Tysklands och EUs sjuka flyktingpolitik och trakasserier av flyktingar.

Lägret inleddes med tre dagar av diskussioner och föreläsningar kring antirasistisk kamp och rasistisk statspolitik. Detta för att det alls skulle finnas tid för diskussioner, särskilt kring vårt eget arbete. På några av de tidigare No border-lägren i Tyskland har det blivit konflikter mellan en del av de grupper som samarbetat, delvis på grund av olika syn på sexism och rasism. Enligt folk jag pratade med under lägret har många aktivister med invandrarbakgrund bemötts rasistiskt av grupper utan invandrarbakgrund. Detta gjorde att de förra året hade två olika No borderläger. I år skulle man dock försöka arrangera ett tillsammans igen. På lägret fanns det också ett särskilt tältområde för kvinnor, lesbiska och transgender. Det fanns en särskild grupp för att hantera sexism på lägret.

Aktionerna och demonstrationer som genomfördes riktade sig mot IOM - the International Organisation of Migration i Bonn, mot AZR som är det centralregister för uppgifter om "utlänningar" som ligger i Köln, de rasistiska snutkontrollerna och frågor kring arbete och sexuell exploatering. Deportering var förstås också en av de viktigaste frågorna. Bland annat gjorde vi ett försök att blockera flygplatsen i Duesseldorf och tågstationen i Köln.

Den aktivistiska delen av lägret inleddes med en motdemonstration mot en högerpopulistisk rörelse i Köln. Snuten gjorde sitt bästa för att hindra motdemonstrationen att komma till platsen för den rasistiska manifestationen. Väl på plats gick snuten till attack och misshandlade minst en person och grep ytterligare några. Under veckans gång såg det ungefär likadant ut, polisen misshandlade och grep några demonstranter vid varje aktion men använde sig mestadels av en de-eskaleringsstrategi, det vill säga de försökte provocera så lite dom kunde. Detta betydde att det gick bra att attackera snuten både med vattenslang och sopor utan att dom tappade besinningen. Många färre demonstranter än vad som kan ses som normalt vid aktioner som dessa blev därför gripna och skadade.

En kritik som hördes från många mot arrangemanget av lägret var att översättningarna fungerade dåligt. Det var bestämt att det främst skulle översättas till engelska från tyska, men detta fungerade överlag dåligt. Ännu sämre var det med översättningar till andra språk trots att många varken talade tyska eller engelska.

Ytterligare en kritik var att möten och plenum hölls i enormt stora grupper. Detta gjorde att spridning av information och beslutsfattande tog väldigt lång tid och att få personer deltog i diskussionerna. Flera deltagare lämnade också lägret för att de blev rasistiskt påhoppade. Så kort sagt så är det viktigt att fatta att den skit i samhället som vi protesterar mot tyvärr också finns bland oss själva, inom och mellan våra politiska grupperingar.★

Jenny

Haninge: Brandattentat mot nationaldemokraternas partiledare

Runt klockan halv fem på morgonen den fjärde september utsattes Anders Steen, ledare för det högerextrema nationaldemokraterna, för ett brandattentat. Okända gärningsmän tog sig in på tomten till Anders Steens stora villa på Olsängsvägen i Haninge. Två bilar tillhörande Anders Steen satts i brand. Enligt nationaldemokraternas pressmeddelande vaknade Anders Steen och hans sambo, samt parets grannar, av en explosion när bensintanken till en av bilarna exploderade.

När Räddningstjänst och polis kom till platsen var grinden till Anders Steens villa låst med ett cykellås, vilket fördröjde släckningsarbetet en aning. Branden hann sprida sig till grannens staket och gräsmatta. Räddningstjänsten hävdar att gärningsmännen hällt in brännbar vätska av något slag i de två bilar. Enligt vakthavande befäl vid polisen i Handen rubriceras attentatet som mordbrand. Polisen kommer även att genomföra en teknisk undersökning av brottsplatsen.

Enligt nationaldemokraterna har brandattentatet kopplingar till det kommande möte som partiet arrangerar i Stockholm lördagen den sjätte september. Mötet kommer enligt planeringen att gästas av enstaka representanter från europeiska fascistpartier.★

Halmstad frihetliga bildat

Halmstad frihetliga är nu bildat som ett svar på den ökade aktiviteten från våra politiska antagonister i Halmstadområdet. Vårt primära syfte är att vara en aktivt kämpande kampgrupp och att med direkta aktioner få folk att få upp ögonen för de antidemokratiska grupperingar som håller på att bildas här. Vi vill även propagera och informera så vi slipper se ett ytterligare uppsving för fascisterna. Vårt slutliga mål ligger i realiserandet av en frihetlig anarkistisk värld utan förtryck. Vi rycker upp dem med rötterna innan de fått fäste!★

www.halmstadfrihetliga.tk

Helsingborg

Natten till den 24 juli krossade vi ett antal rutor till nazisten Magnus Plyms trappuppgång och kastade in ett gäng färgbomber och några flaskor ammoniak. Vi vill ännu en gång påminna honom om att det inte är okej att han hänger med nazisten Richard Andersson som för två månader sen knivskar en antifascist och att han inte är välkommen att bo på söder. Han är för den delen inte välkommen att bo någon annan stans heller. Detta är andra gången vi hälsar på plym och det lär bli fler om han inte flyttar. Nazister är inte välkomna någonstans i vår stad!★

AFA Helsingborg med vänner

Köpenhamn: Christianiamarshen

Trettionde augusti samlades cirka 10 000 människor i Köpenhamn för att demonstrera för bevarandet av fristaden Christiania, som hotas av nedläggning och normalisering. Demonstranterna kom med hyrda tåg och bussar från hela Danmark, men också från Norge, Tyskland och Sverige. Demon avgick från Christiania vid tolv och gjorde sedan två stopp. Ett vid centralstationen för att samla upp de som kommit med tåg och sen ett stopp vid Christiansborgs slottsplads, där det blev tal och uppträde.

Talen kritiserade Danmarks rasistiska politik och deras deltagande i Irakkriget. Framförallt kritiserades hur de styrande försöker normalisera samhället och att det är därför staten vill stänga Christiania.

Artister som Kim Larssen och punkdrottningen Nia Hagen uppträdde och visade sitt stöd. Efteråt fortsatte demon ut till Christiania där folkfesten fortsatte med konserter till tidiga morgonen.

Demon samlade tiotusentals människor och detta visar på hur stort stöd det finns för fristaden. 70 procent av Köpenhamnarna stöder trots allt Christiania.★

Några av Helsingborgs och Malmö Anarkister.

Alarm motade bort strejkbrytare

Ur ”Dömd till döden för Amalthea” om rättegången:

”De närvarande hade rest sig upp under uppläsningen. Nu var de på helspänn. De ville se hur vi skulle ta domen, hur vi skulle bete oss i detta ögonblick. De kände inte till vår inre styrka, förstod inte vilken kraft motivet - att få en ändring av de fruktansvärda förhållanden för arbetarklassen - gav oss. Jag stod där jag stod, utan att ändra en min. Rosberg och Stern likaså. Hade det funnits annat lagrum att åberopa, andra paragrafer med ännu strängare straff, så hade det dömts efter dem. Det var här fråga om vedergällning, hämnd från den besuttna klassen i landet. Ledamöterna i domstolen var från samma klass, kände full samhörighet med dem genom skolor och leverne, hade samma åsikter som där härskade, dömde som man där bedömde. Vad annat kunde man vänta av en sådan domstol”.

Anton Nilsson

”KOMMANDO ANTON NILSSON” slog ett slag för värdiga löner. En av de mer angelägna kvinnofrågorna är den jämlikhet som råder lönemässigt på arbetsmarknaden. Kvinnoyrken är låglöneyrken. Medelinkomsten för en vårdanställd ligger många tusen under en industriarbetares, trots att vårdanställda oftast har både en längre utbildning och sämre oregelbundna arbetstider.

Missnöjet över denna orättvisa lönefördelning är stor vilket under försommaren tvingade svenska kommunalarbetarförbundet att agera. Från och med den 23 april varslade de därför om strejk. Kommunal valde att dra ut på konflikten och började med att ta ut medlemmar i strejk på spridda orter i landet. Från 26 maj varslades det för strejk även i Göteborg. Detta varsel berörde utöver vårdpersonal även andra yrkesgrupper, däribland städerskor, bambapersonal och vaktmästare på de kommunala skolorna.

Under strejkens första veckor var det inte alls ovanligt att arbetsköparna plockade in strejkbrytare. Eftersom Kommunals ledning valde att inte agera för att förhindra detta, beslöt den socialistiska kamporganisationen Alarm att förbereda sig på att agera, i händelse av att det skulle förekomma strejkbryteri även i Göteborg. Det producerades därför en affisch där Alarm ställde sina tjänster till förfogande.

Det visade sig snart att vi hade rätt. Redan innan strejken började så deklarerade sossarna och högern tillsammans att de skulle låsa upp de kommunala skolorna även om vaktmästarna var uttagna i strejk. Upplåsandet av skolans portar ingår i vaktmästarens arbetsuppgifter, men vaktmästarnas arbetsuppgifter var satta i blockad så det innebar inget annat än strejkbryteri. Någon dag innan strejken började så hörde en kvinna som sett affischen av sig till Alarm och frågade om vi kunde göra något åt det utlovade strejkbryteriet på hennes dotters skola, Krokslättsskolan. Rektorn hade nämligen skickat ut ett brev till samtliga föräldrar där hon lovade att garantera skolpliktens upprätthållande, oavsett om vaktmästarna gick ut i strejk. Vi i Alarm beslöt oss för att vara på plats ett par timmar innan skolan startade för att med nödvändiga medel förhindra strejkbryteriet. Vi insåg snabbt att vi inte skulle klara det ensamma så vi vände oss till övriga militanta vänstergrupper för att söka stöd.

Klockan sex på morgonen den 26 maj, på strejkens första dag, var således ett tiotal aktivister på plats för att förhindra strejkbryteriet. Sossepampen som skulle låsa upp portarna motades effektivt bort till kommunals strejkvakters stora förtjusning. Den militanta blockaden höll skolan stängd i cirka fyra timmar innan polisen kände sig redo för att göra sitt tillslag. Personer identifierades misstänkta för egenmäktigt förfarande och fördes sedan från platsen. Därefter kunde den socialdemokratiska kommunalpolitikern med polishjälp genomföra sitt strejkbryteri. Stödet från den strejkande personalen och föräldrar, men framförallt från elever och kommunals strejkvakter var mycket påtagligt. Dagarna efter kunde inte lärarna ha normala lektioner då eleverna enbart ville diskutera lönesättning och polismakten.

Denna första blockad var mycket framgångsrik med god respons och mycket mediauppmärksamhet, det kändes allmänt angeläget, så vi beslutade oss för att utvidga blockaden. Ett bredare planeringsmöte hölls och vi beslutade att bilda Kommando Anton Nilsson. Under tisdagen och onsdagen blockerades därför fler skolor.

På tisdagsmorgonen blockerades högstadieskolorna Karl Johanskolan och Hjällboskolan. Polis anlände mycket tidigt till Karl Johanskolan och aktivisterna där beslöt då att bryta blockaden för att åka ut till Hjällbo och hjälpa till där istället. I Hjällbo var stödet från allmänheten och kommunals strejkvakter mycket stort. Kommunalarna deltog själva aktivt i den militanta blockaden och var mycket aktiva i avhysandet av de borgerliga kommunalpampar som kom för att låsa upp. Skolan hölls stängd hela dagen, trots att polis tillkallades.

Under onsdagen blockerades ånyo Hjällboskolan. Nu hade dock kommunalarna fått skäll uppifrån och de var därför tvungna att hålla sig passiva. Dock blockerades skolan fram tills cirka klockan halv tolv för då var det uppenbart att skolan inte skulle komma att öppna mer under dagen. I samma byggnad finns även ett bibliotek och folktandvården, vilka även de automatiskt hölls stängda vilket i sin tur ökade strejkens effekter ytterligare. Torsdagen och fredagen var helgdagar så då var skolorna stängda.

På måndagen hade kommunals ledning redan slutit ett nytt skitavtal och strejken var över. Trots det känns det bra att det som hände ändå hände. Den lokala mediarapporteringen var mycket bra och vi såg till att strejken fick större effekter i vissa områden. I ord och handling såg vi till att strejken efterlevdes. Vi visade på ett alternativ som en gång i tiden var en självklarhet och genom detta fick vi rent av kommunalarna att själva delta i en militant blockad av Hjällboskolan. Vad gäller strejken i stort så är det bara att konstatera att kommunals syfte aldrig var att vinna. Ledningens syfte var att tillfredställa medlemmarnas behov av att strida och att försöka upprätthålla bilden av kommunal som ett stridbart fackförbund. När detta behov var tillfredställt och hade ersatts med en känsla av uppgivenhet så bad kommunals ledning arbetsköparna om förhandling och slöt då rent av ett sämre avtal än det de sa upp. Genom sin strejk och det värdelösa avtalet har kommunal än en gång visat att de inte har ett smack att erbjuda arbetaklassen. Genom våra militanta blockader hoppas vi på att ha inspirerat de strejkande så att de nästa gång skiter i den korrupta ledningens direktiv och istället ser till resultat. Namnet Kommando Anton Nilsson tog vi av ungsocialisten Anton Nilsson som 1908 sprängde fartyget Amalthea i Malmö hamn. Amalthea hade hyrts in av arbetsköparna för att inkvartera engelska strejkbrytare. Strejkbryteri är och förblir klassföräderi, och skall aldrig accepteras.★

Alarm

Stockholm: Nazister tillåts attackera Pride

Polisen kan inte stoppa nazisterna, antirasisterna ska göra det! Lördagen den andra augusti tillät polisen för andra gången inom två veckor nazisterna att attackera en folksamling. Den 19 juli när nationaldemokrater och nazister försökte marschera mot moskén, påstod polisen att de har gjort fel och att de skulle se över sina rutiner.

Nätverket mot rasism kontaktade några dagar i rad före Prideparaden både arrangörerna samt polisen och varnade att nazister och nationaldemokrater planerade att attackera Pride-paraden. Trots våra varningar tog polisen inte uppgifterna på allvar.

Resultatet var att cirka 80 nazister vid Slottsbacken attackerade paraden. I början kunde några antifascister som var på plats försena deras attack. Polisen tog god tid på sig att komma till platsen. Några deltagare i Pride-paraden skadades.

Vad behövs för att polisen ska ta våra varningar på allvar? Hur skulle det kännas om det fanns svårtskadade eller döda?

Slutsatsen av händelserna är att antirasisterna och antifascisterna måste organisera sig bättre och stoppa nazisterna som försöker ta över gatorna och skrämma alla medborgare till tystnad!★

Nätverket mot rasism

Skåne: Dom efter Göteborgstoppmötet

En 24 årig skåning dömdes på torsdagen den fjärde september till villkorlig dom med samhällstjänst av Hovrätten för Västra Sverige. Rätten fastställde därmed Göteborgs Tingsrätts dom. Rätten var dock inte enig. En jurist vill dömma till tre månaders fängelse medan en nämndeman ville frikänna helt.

24 åringen bodde på Hvittfeldska Gymnasiet och deltog i de Vita Overallernas utbrytningsförsök. Han nekar till brott och menar att utbrytningsförsöken endast var symboliska. Enligt 24 åringens försvarare kommer domen eventuellt att överklagas till Högsta Domstolen.★

Norrköping: Nationaldemokrater åkte på stryk

Efter att uppgifter framkommit om att det obskyra nazistpartiet Nationaldemokraterna (ND) planerade någon sorts aktiviteter i Norrköping lördagen den 16 augusti, samlades ett tjugotal antifascister i staden för att sätta stopp för detta.

Vid tvåtiden visade sig informationen stämma, då spanare iakttog och kände igen två nationaldemokrater vid resecentrum. När de två rörde sig därifrån följde spanarna efter, hela tiden i kontakt med en samlad grupp antifascister via komradio. Attacken kunde samordnas cirka 150 meter ifrån resecentrum, där Peter Gänsler (680906-1994, ordförande för ND-Norrköping) möttes av två flaskor i huvudet varpå han uppvisade lite nationell solidaritet och flydde fältet. Han lämnande kvar sin kamrat från Nyköping som fick stryk. Medan Peter Gänsler flydde till en Staoilmack i närheten fick hans kamrat åka ambulans till akuten. Så kan det gå om man planerar fascistisk aktivitet i Norrköping.

Nd-Norrköping gick under kvällen ut med en nyhetsnotis på sin hemsida om att det under dagen skett ett möte mellan Nd-Norrköping och Nd-Nyköping. Senare under kvällen delades det ut flygblad i Katrineholm. Vår uppfattning är den att Nationaldemokraterna planerade ett möte och en gemensam flygbladsutdelning i Norrköping, men att denna fick flyttas till en annan stad efter attacken.★

AFA-Norrköping

Foto: Fredrik Nathorst

Stockholm och Södertälje: Antifascister vs snuten och nassarna

Nätverket mot rasism (NMR) arrangerade klockan tolv på lördagen den 6 september en demonstration mot nazistiskt våld, i samband med nationaldemokraternas fascistkafferep i Södertälje, dit de bjudit in nazistledare från bland annat Finland och Italien. I NMRs demonstration i Stockholm deltog drygt 500 personer, som efter tal och sång drog sig mot Centralstationen för upplösning.

Trots NMRs uppmaning till demonstranterna att splittras vid t-centralen och låta fascisterna genomföra sitt möte ostört, beslöt sig ett hundratal militanta från demon att sluta upp med en annan skara antifascister för att ta sig till Södertälje och stoppa mötet.

Väl framme i Södertälje hamn, en station innan målet, stoppades tåget av snuten och alla tvingades gå av. Eftersom alla redan var maskerade och beväpnade mötte snuten mer motstånd än väntat, när de försökte hindra antifascisterna från att komma ut ur stationens väntrum. Kedjor bildades och snuten fick ta emot slag med järnrör, ett regn av ståldankar och en dusch från den medhavda pulversläckaren. Snutkedjan forcerades och färden kunde fortsätta mot målet med snuten hack i häl (och en del hack i huvudet av snutbatongerna). Dessvärre klubbades en del ner av snuten på väg mot centrumet och blev liggande i väntan på ambulans.

När folk väl var framme i Södertälje centrum och mer uppbackning från Stockholm anlänt uppstod en viss förvirring om vart vi skulle gå för att på bästa sätt nå fram till nazisternas lekplats i Tälje forum. Som för övrigt Södertälje kommun hyrt ut till Nd och vetat om att det var nassar som skulle hyra sedan torsdagen innan utan att stoppa planerna då ”de faktiskt hade bokat”.

Efter en kort promenad, när vi befann oss 100 meter från möteslokalen, visade ”familjen grip” återigen sitt fula tryne och tvingade denna gång ner 70 demonstranter på marken, där de tvingades ligga drygt 30-40 minuter i väntan på att snuten skulle fixa gratis kollektivtrafik mot Stockholms södra förorter.

Visserligen hindrade snuten oss från att storma mötet, men det är inte varje dag som snuten attackeras i närkamp med järnrör. Flera av dem fick nog ta ut ett par dagar av sjukledighet för att pyssla om hjärnskakningar och ömma leder. Vi visade dock nazisterna att vi inte kommer låta dem hållas, att vi inte låter snutbatonger stoppa oss och att var de än visar sig så kommer vi att vara där, beväpnade och förbannade.

Senare på kvällskvisten blev det besök på nassarnas hemmaplan, helikopterplattan, där två blev i knuffade i det kalla vattnet och ytterligare en hoppade i självmant. Av de 15 nassar som fortfarande var torra blev några spöade och resten gjorde sällskap med löparna i det pågående St Eriksloppet och sprang för livet.

Feta propps åt de antifascister som slöt upp! Vi ses i Salem.★

Uppsala: Radikala nätverket Ingen människa är illegal

Flyktingar som tvingas leva gömda ökar i Sverige, snart har 8 000 gränsen passerats. För att hjälpa några av dessa med konkret hjälp och för att montera ner fort Europa kommer IMÄI Uppsala att ta upp verksamheten igen efter sex månaders uppehåll.

När året är slut kommer 8 000 flyktingar leva gömda i Sverige. De gömmer sig från polisen som, på migrationsverkets uppdrag, ska deportera dem ut ur Sverige. I Uppsala till exempel, gömmer sig 200 personer och dessa jagas ständigt av två heltidsanställda poliser.

Många som lever gömda behöver all hjälp de kan få för att överleva och därför finns det nätverk som försöker bistå med hjälp. Det politiskt mest radikala är nätverket Ingen människa är illegal (IMÄI) som både ger konkret hjälp till enskilda flyktingar och försöker förändra samhället med direkta aktioner riktade mot både svenska staten och EU.

Lokalgruppen i Uppsala har det senaste halvåret verkat på halvfart och endast gett konkret hjälp till enskilda flyktingar. Nu har aktivister i Uppsala tagit initiativ till en nystart för att organisera även den utåtriktade delen. Vi har gått ut med en efterlysning där vi söker ”radikala asylrättsaktivister som vill stoppa deportationer” och fler ”människor som vill hjälpa flyktingar att gömma sig”. Ett mål är amnesti åt alla gömda flyktingar och på sikt även ett avskaffande av nationalstaterna.

Nystarten hade sitt avstamp i Uppsala söndagen den sjunde september i Celsiushuset på gågatan.★

IMÄI Uppsala

Gayanarkism!

Vi är många bögar och flator som är jävligt trötta på att inte känna oss representerade i homo- bi- och transvärlden, just för att vi är anarkister. Så därför har vi i år bjudit in oss själva i årets regnbågsparad i Malmö. Det kommer att finnas en lastbil med feta banderoller och grymt bra musik i Malmö pride! Det är dags att vi visar att det finns många revolutionära flator och bögar! Samling klockan tolv på Indigo fjärde oktober i Malmö.★

Be loud! Be proud!

Våga ställa krav på organisering!

En noga förberedd ledning skapar säkerhet och möjligheter att handla i trängda situationer

VI, DEN UTOMPARLAMENTARISKA vänstern, kämpar offensivt mot staten och kapitalet, och konfronterar våra fiender med de metoder som krävs. Detta leder till situationer som är våldsamma och påfrestande så väl psykiskt som fysiskt. För att kunna fortsätta kämpa måste vi känna oss trygga och lita på varandra. Vår praktiska erfarenhet av konfrontativa aktioner, främst demonstrationer, är att de som organiserar arrangemang ofta är rädda för att uppfattas som ”auktoritära” och därför inte skapar de strukturer som är nödvändiga för att handla kollektivt och kraftfullt. När en stark ledning med tydliga direktiv saknas blir resultatet alltför ofta förvirring, uppsplittring, kaos och i vissa fall rent ut sagt dumdristigt och livsfarligt agerande. Vi måste handla kollektivt för att vara effektiva.

DE FLESTA AV DE UPPGIFTER vi tar oss an, vare sig det handlar om att konfrontera nazister eller attackera ett toppmöte, kräver att vi är välorganiserade och kämpar tillsammans. För att vi ska klara det måste information om vad som ska göras och vem som ska göra det finnas. För att den informationen ska vara aktuell krävs det att det finns personer på plats som tar beslut allt eftersom händelserna utvecklar sig. På demonstrationer kan detta endast göras av en noga förberedd demonstrationsledning som lagt upp planer och taktiker långt i förväg och har tillgång till korrekt information och medel att kommunicera med de som deltar i demonstrationen.

> ”Vår praktiska erfarenhet av konfrontativa aktioner, främst demonstrationer, är att de som organiserar arrangemang ofta är rädda för att uppfattas som ”auktoritära” och därför inte skapar de strukturer som är nödvändiga för att handla kollektivt och kraftfullt.”

EN SITUATION SOM VI UPPLEVER som vanlig är att demonstrationsledningen är otydlig, inte ger order utan ställer önskemål, inte är förberedd och misslyckas med att ta snabba beslut, eller helt enkelt inte existerar. Ett par olika, men ofta lika förödande, saker tenderar då att hända. Ofta tar den snubbe som är coolast/skriker högst/känner flest över demoledningens uppgift. Vi kan inte tillräckligt understryka det faktum att det inte nödvändigtvist är just den snubben som är bäst informerad och mest lämpad att styra demonstrationen. De förödande skotten i Göteborg hade inte behövt hända om någon med erfarenhet från kravaller hade sett till att det fåtal poliser som fanns på plats inte gång på gång blev upptryckta mot en vägg och uppsplittrade i två grupper. Livrädda, beväpnade våldspsykopater med rätt att mörda i pressade situationer är något en demoledning hade jobbat för att undvika.

EN OMVÄND SITUATION är tänkbar, när demoledningens tystnad eller frånvaro leder till handlingsförlamning och passivitet. Ett exempel är kristallnatten i Helsingborg 2002 när över 50 organiserade antifascister och en väska med järnrör stod 300 meter från ett nazigäng på knappt 15 personer men inget gjordes för att ingen kunde leda ett angrepp. Efter tio minuters internt jidder parkerade farbror blå emellan vår grupp och nazisterna och de kom undan. Järnrören blev oanvända beslagtagna 20 minuter senare.

ETT ANDRA PROBLEM som inkompetenta demoledningar leder till är att folk tappar förtroende för sina kamrater. Eftersom de som kommer med ”uppmaningar” ofta är förvirrade, sönderstressade, oförberedda eller bara en vilsen individ som lyckats få tag på en mikrofon blir det meningslöst att lyda. När det väl finns en demoledning som försöker styra upp en situation som är potentiellt farlig och där disciplin är vikigt bryr sig folk helt enkelt inte om de order som finns. Eftersom individuellt handlande alltid har varit standard och ingen någonsin har vågat ställa några krav fortsätter folk att göra som de själva vill oavsett konsekvenserna. Ett exempel är 30e November i Lund 2002 då vi skickade ut en ”dresscode” och en uppmaning att lämna de svarta kläderna hemma i den information som gick ut till ett trettiotal grupper i södra Sverige. I princip bara oinformerade ”ickeaktivister” och lokala förmågor kom i ”vanliga kläder” medan den ansvarsfulla förtruppen dök upp i sin vanliga kravalloutfit trots den minimala risken för upplopp och behov av ett svart block.

DEN SOM GÅR TILL EN DEMONSTRATION får helt enkelt godta att det finns ett förutbestämt mål och en eller flera metoder för att uppnå det målet. Den som vill vara med och påverka får delta i förarbetet eller komma med konstruktiv kritik till nästa gång. På plats krävs disciplin och respekt för dem som lagt sin tid, sin energi och sina pengar på att arrangera aktionen. Den som väljer att delta väljer även en situation där de måste lyda demoledningen. För att vi ska kunna lita på varandra krävs att demogruppen kan utgå från att de som kommer till deras arrangemang kommer att vara uppmärksamma och disciplinerade. På samma sätt krävs det att de som deltar kan lita på att arrangörerna tar sitt ansvar och att de order som kommer är genomtänkta.

FÖRE OCH EFTER aktioner finns det gott om plats för demokrati. Vi kan dela erfarenheter, utbilda oss i att handskas med kravallartade situationer, utvärdera vårt arbete, diskutera kampen och framförallt se till att olika personer får olika ansvarsområden när det väl gäller. Men för att nå våra mål måste vi våga ha fungerade strukturer.

Fight to win!★

Johan, Sanna och Magnus - anarkister i Lund

Demonstrationen i Skövde

I Brand nummer ett 2003 publicerades ett pressmeddelande skrivet av AFA-Skaraborg, angående den antifascistiska demonstrationen i Skövde. Målsättningen i den här artikeln är inte att diskutera händelseförloppet i Skövde. Däremot ifrågasätter vi den analys som AFA-Skaraborg för fram i pressmeddelandet. Vi vill också tillägga att några av oss var på plats i Skövde, andra var det inte.

AFA-Skaraborg skriver i pressmeddelandet, som ett argument mot att media kallar antifascister för anti-demokrater, ”hur kan det vara odemokratiskt att försvara demokratiska- och mänskliga rättigheter mot dess dödsfiende?” Vi tolkar att det som ska försvaras mot fascismen är den borgerliga demokratin, parlamentarismen. Vi tolkar även att AFA-Skaraborg inte problematiserat begreppet demokrati utifrån faktiska materiella förhållanden. Den borgerliga demokratins uppgift är att upprätthålla den rådande ekonomiska världsordning som grundar sig på utsugning och löneslaveri, rättare sagt kapitalismen. Utifrån den analys som förs fram i pressmeddelandet hade vi definierat ”dödsfienden” som kapitalismen.

Antidemokrater

För att förstå fascismen måste man kolla på vilken funktion den har fyllt historiskt för kapitalet. Fascismen har alltid tagits emot av de tongivande ”demokratierna” så länge den har säkrat produktionen. Exempelvis fyllde fascismen den rollen i tyskland på 30-talet där den säkrade kapitalets intressen i ett land drabbat av en ekonomisk depression. Fascismen behövdes av kapitalet för att få igång produktionen och krossa klasskampen. På samma sätt finns den fascistiska tendensen i varje borgerlig demokrati i tider av ett revolutionärt klimat. Exempelvis handlade den tyska socialdemokratin som vilken fascistisk diktatur som helst under tyska revolutionen 1920. Vi som proletärer och kommunister ser oss själva som antidemokrater eftersom våra intressen är i motsättning till kapitalismen och den borgerliga demokratin.

”Vi anser att vårt arbete mot fascismen, som bland annat innebär att störa nazisternas sammankomster, är en viktig demokratisk handling. Vi tar ett demokratiskt ansvar i politiken som etablissemanget, inklusive dess medier inte tar”.

Är vårt syfte att ta ett ”demokratiskt ansvar i politiken”? Allt deltagande i politiken är ett skendeltagande, efersom den borgerliga demokratin funktion är att administrera kapital i ett bestämt produktionsområde (nationen). Demokratin kan inte vara vår eftersom vi lever i kapitalets diktatur. Ska antifascism då försvara den borgerliga demokratin? Nej. Den rollen reserverar vi åt polismakten. Vårt ansvar som klass är att krossa löneslaveriet.

Vidare ser vi inte antifascism som representation av grupper som drabbats av fascismen, vilka räknas upp i pm:et: ”invandrare, handikappade, judar, meningsmotståndare och så vidare”, helt enkelt eftersom vi inte representerar någon utom oss själva. I egenskap av en revolutionär minoritet har vi inget intresse av arbetarrepresentation. Det lämnar vi åt marxist-leninister och andra vänstersekter. Vi ser antifascism blott som proletärt självförsvar. Vi försvarar våra egna strukturer och våra liv mot fascismen. Detta är ren självbevarelsedrift. Däremot solidariserar vi oss med andra gruppers kamp mot fascism, exempelvis ungdomsgäng med invandrarbakgrund, eftersom vi har gemensamma intressen av att hålla våra bostadkvarter nazi-fria.

Proletariatets eget verk

AFA-Skaraborg pressmeddelande påvisar en stor del av problematiken med den antifascistiska analysen och praktiken. Kritiken är alltså inte riktad mot AFA-Skaraborg som grupp utan mot den revolutionära antifascistiska-rörelsen. Den globala revolutionen kommer att avskaffa löneslaveriet och krossa den borgerliga staten. Detta kommer att vara proletariatets eget verk. Detta kommer inte ske genom antifascistiska grupper som sysslar med representations politik och gör polismaktens jobb att hålla gatorna fria från fascistiskt våld. Det enda som kan krossa fascismen är klasskampen. Den kamp som dagligen förs på arbetsplatser, skolor och bostadsområden. Där proletariatet definierar fascismen för vad den är, ett försök från kapitalet att splittra upp oss och kväsa oss som klass.

I fortsättningen kommer vi att fortsätta att konfrontera fascister på gator och torg. Vi kommer att fortsätta störa deras möten. Vi kommer att fortsätta att agera mot fascismen direkt i vår vardag. Inte för att vi representerar samhälligt marginaliserade grupper eller för att försvara parlamentarismen. Utan för att den hotar vår dagliga klasskamp.★

Autonoma Antifascister från Malmö

Gatuaktionen och Antifa i Malmö uppmanar en grupp människor i Malmö att ändra sitt beteende

Lögner som är rena omskrivningar av verkligheten

I MALMÖ FINNS EN MINDRE GRUPP kvinnor och män som under det senaste året tillsammans får anses ha bildat ett sammanhållet ideologiskt kollektiv. Denna grupp eller individer i den har under denna tid varit i flera politiska konflikter med andra grupper och individer i Malmö. Några utanför gruppen har påstått att vissa i gruppen har en ideologi som konsekvent osynliggör bisexuella, andra har bestridit påståendet som en i gruppen framfört om att vilken normal arbetare som helst kan anses klara av att bli av med 10 000 kronor genom andras oriktade så kallade ”carding” och gruppen har varit i konflikt med ett kafé angående om det finns någon nytta med att försöka hjälpa en kvinnomisshandlare ur sitt drogberoende eller inte. Detta är ett axplock av konflikterna de varit inblandade i och meningen är inte heller att räkna upp dem alla. Nej, poängen är den att den utomparlamentariska rörelsen i Malmö är ideologiskt mångfacetterad och för oss i Malmö så är den ideologi, människosyn och förslag till handling som denna grupp står för bara ett ”program” bland ett flertal andra.Detta är också något som de flesta i Malmö tycker är en bra sak. Ingen grupp ska ha ”Patent På Det Sanna Programmet” och vill någon att något ska ske så får de argumentera för det.

”Lögnerna har mest handlat om vad folk har sagt”

UNDER DET SENASTE ÅRET har en våldtäktshistoria seglat upp i miljön i Malmö och tidigare nämnd grupp har framfört en del åsikter om hur miljön ska handla i den frågan. Detta, frågor rörande detta och feminism i allmänhet diskuteras mycket i den socialistiska rörelsen i Malmö. Detta är något vi stödjer fullt ut och att rörelsen utvecklar sin feministiska analys är ett måste, men ...

FAKTA ÄR ATT DE FLESTA I MALMÖ varken har delat analysen eller åsikterna om framtida handlande som gruppen har framfört. Fakta är att gruppen bara gjort halvhjärtade försök att samarbeta med den grupp de utnämnt till ”huvudmotståndare”, det vill säga Autonomt Motstånd. Fakta är att den analys som denna grupp fört fram, som i mycket uppfattats som motsägelsefull, i alla fall från AM och andra större grupper i Malmö har bemöts med seriöst argumenterande och förslag till gemensamt handlande. Trots detta har gruppen gått ut till både den svenska miljön och delar av den danska och sagt att det skulle råda någon sorts ”kvinnohat” i Malmö. Att detta skulle vara fallet eller att det skulle vara anledningen till att deras förslag till handling inte genomförts är felaktigt. Vi ser ingen anledning till att en bojkott mot AM ska genomföras och uppmanar de grupper som vill ”ta ställning” att ta kontakt med AM också.

DETTA OM HUR FALLET HANTERATS av miljön i Malmö, men vi vill även passa på att vända oss till gruppen direkt. De har med det här fallet som orsak använt sig av psykisk terror, lögner och i ett fall även av fysikt våld. Så är i alla fall uppfattningen bland de flesta i rörelsen utanför gruppen. Den psykiska terrorn har i huvudsak bestått av att kvinnor och män i miljön som har uttryckt andra åsikter än gruppen har sagts ”stå på våldtäktsmannens sida” och folk har uppmanats att isolera och ”frysa ut” dem. Att gruppen konsekvent och utan motivering har anklagat kvinnor och män med andra åsikter för att ha en dålig feministisk eller ”antifeministisk” analys kan man också föra hit - särskilt i de fall då de vänt sig till kvinnor med ett flertal år av feministisk kamp bakom sig. I vissa enstaka fall har det rört sig som om vanliga hot. Lögnerna har mest handlat om vad folk har sagt och orsaken till fallet med det fysiska våldet var precis detta, en omskrivning av ett uttalande som en man fällt till ett grovt påhopp. Det var för övrigt så att några av kvinnorna i gruppen vägrade förklara varför de här använt sig av fysiskt våld som fick dem utslängda från en email-lista. Några av lögnerna har alltså bestått av rena omskrivningar av verkligheten. Hit skulle man också kunna föra att några i gruppen pekat ut några kvinnor och män som extra onda, baserat på att de uttalat sig i fallet snarare än vad de i själva fallet sagt.

DET FINNS BÄTTRE METODER att använda och då de ovan nämnda metoderna inte är något vi vill se i vår rörelse så uppmanar vi denna grupp att upphöra med dem snarast.

Malmö AntiFA och Gatuaktionen

Sveriges Anarkistfederation (SAF)

Vill organisera anarkister i Sverige och på så sätt föra vår kamp framåt. Vi organiserar både individer och redan existerande organisationer. Alla som vill kan starta en ny lokal SAF-grupp. Alla kan även gå med i vår e-maillista.
Framtiden tillhör oss - upp till kamp!

sverigesanarkistfederation_sog@spray.se
http://www.saf.motkraft.net

Angående Autonomt Motstånd i Malmö

Sedan drygt ett år tillbaka har Autonomt Motstånd i Malmö arbetat för ett autonomt nätverk i Sverige. Nu har nätverket kommit igång, och fyra grupper förutom AM i Malmö är för tillfället med i nätverket som kallar sig Vilda Vänstern. Idén med ett autonomt nätverk tycker vi är briljant. Det behövs ett kontinuerligt utbyte mellan grupper i Sverige. Men, vi tycker att det är oroväckande hur AM har hanterat situationen med den uppmärksammade våldtäkten i Malmö. Vi tycker det låter som att AM velat lägga locket på och inte ta tag i problemet när informationen väl kom till deras kännedom. Eftersom AM Malmö antar att mannen är oskyldig, utgår vi från att han har fått ’förklara’ vad som hände. Oavsett vilket har kvinnan inte fått berätta vad hon utsatts för vilket självklart är avgörande om man ska kunna få en objektiv bild av händelserna.

Hur AM agerade då är ett avslutat kapitel, eftersom ingen kan förändra det, och det är ingen idé att dra upp det som hände då på nytt när det redan har diskuterats i bland annat ett flertal artiklar i Brand. Det som händer nu däremot, går att förändra. Vi vill se att AM nu tar tag i detta, och lyssnar på den konstruktiva kritik de fått. Så länge AM Malmö ignorerar kvinnan kommer vi inte kunna samarbeta med AM, inte ens inom ett nätverk som Vilda Vänstern. Vi uppmanar andra grupper att ifrågasätta AM och att inom den egna gruppen diskutera hur de vill förhålla sig till AM och Vilda Vänstern.

Vi vill se att AM nu tar tag i detta, och lyssnar på den konstruktiva kritik de fått. Så länge AM Malmö ignorerar kvinnan kommer vi inte kunna samarbeta med AM, inte ens inom ett nätverk som Vilda Vänstern.

Återigen vill vi framhålla att vi tycker att AM ska tänka igenom processen, på allvar lyssna på kvinnan och hennes krav, och ifrågasätta mannen. Hon ska kunna känna sig trygg i Malmö och inte behandlas som om hon ljugit, eller att det inte går att lita på henne.

Vi uppmanar även alla grupper att ta del av de handlingsplaner mot sexism och våldtäkt som finns, ordna kontinuerliga diskussioner och studiecirklar om feminism mot sexism, om maktstrukturer och inse att det som hände i Malmö inte är en isolerad händelse, för samma sak sker gång på gång.★

Autonoma Socialister, Uppsala
Revolutionära Socialister, Linköping
Socialistiska Fångkollektivet, Östergötland
Malmö Anarkistiskt forums mansgrupp
Anarchist Black Cross, Malmö
AFA Göteborg
AFA Vetlanda
AFA Vänersborg
Kvinnogruppen F.I.A., Linköping
Mansvar, Linköping
Anarkafeministiskt Forum, Karlskrona

AUTONOMT MOTSTÅND I MALMÖ beslöt på ett medlemsmöte den 24 augusti att upplösa gruppen. Vi har inte fått någon information utöver detta och hoppas att det kommer in ett pressmeddelande till nästa nummer. Läsare uppmanas av Gatuaktionen och Antifa i Malmö att själva ta kontakt med AM, vilket vi tror betyder att det fortfarande går att skriva till deras mail eller postbox.★

Brandred

Säkerhet i ett större perspektiv

Rapporter från Säpo och olika journalister och sociologer som studerat oss visar att de inte fattat någonting.

I förra numret av brand tog de två pinglorna som minglat lite med Säpo upp en del intressanta aspekter av det vi kallar säkerhet. När vi tänker på säkerhet är det ofta i form av en liturgi; prata inte i telefon, prata inte i förhör, ta inte med dig adressböcker på demonstrationer, skryt inte om utförda aktioner och så vidare. Reglerna kring viss säkerhet är ganska hårda, att man tar ur mobiltelefonsbatterier innan möten och helst ska radera adresslistan ur sin telefon innan demonstrationer till exempel. I andra fall är vi mindre koncentrerade på säkerhet, på socialism.nu skrivs det mesta (som pinglorna påpekade), och när vi ska röra oss civilt på stan ser vi ofta ut som förrymda mentalpatienter (olika klädstilar, moderna för ett par år sedan, tovor instoppade i fula kepsar). Sällan talas det om vad, varför och hur vi skyddar med säkerhet i ett större perspektiv. Hur får vi potentiella anhängare att organisera sig utan att öppna oss för angrepp från polisen? Vilka aspekter måste omvärderas utifrån dagsläget och vilka står alltid fast. Vad har vi för ansvar för civila/folk ur den systemvänliga vänstern? Hur långt från nollvisionen vill vi gå? (Inför Göteborgsmötet till exempel skulle vi knappt kunnat göra något ifall vi inte räknat med lite förluster.) Vilka nya strategier/teknologier finns hos polisen? Hur utjämnar vi säkerhetskunnandet bland oss? Vilken roll bör brända aktivister inta och så vidare.

Säpos hotbild

Om vi först får återgå till Pinglornas artikel så håller vi med om det mesta förutom en viktig detalj, nämligen Säpos hotbild. Polisens vansinniga hotbild inför Göteborg beror inte på att de inte visste vad vi skulle ta oss till utan på att den passade dem. Det kan behövas dialog med polisen till exempel när andra vänstergrupper diskuterar med dem, men vi tror att demoniseringen av oss inte har med okunskap att göra, ju mindre polisen vet desto bättre. Att några av oss sitter inlåsta längre än väntat för att de fick skrämselhicka är inte så farligt varken för oss fångar eller för rörelsen.

Angående frågeställningarna ovan vill vi säga att vi är duktiga på säkerhet. Vi är ofta misstänksamma mot omvärlden till paranoians gräns, ibland så kan det vara svårt för nyfikna att få ur oss ens grundläggande politiska idéer och det är väldigt få som blivit dömda för politiska aktioner. De officiella rapporterna från Säpo och olika journalister eller sociologer som undersökt oss, visar att de inte fattat någonting. Detta är i viss mån ett oroväckande faktum, om inte ens någon akademiker som bestämt sig för att studera och förstå oss förstår vad autonom politik handlar om kan det nog förekomma missförstånd även på andra håll. De allra mest paranoida menar förstås att de taffliga årsrapporter säkerhetspolisen kommer med bara är en rökridå, men vi tror att vi är ganska svårgripbara för dem. De tycker om att hitta en ledarfigur och sedan hålla koll på denne, och vi har ju en otrolig omsättning på folk och organisationer så de ligger ofta tre steg efter.

Vad gäller diskuterbara säkerhetsfrågor är till exempel tala i förhör med polisen odiskuterbart. Det underlättar med tydliga förhållningssätt ibland, och att inte tala i förhör är en enkel tumregel som ibland inte hjälper men som inte gör någon skada. Förhandlingsbart är exempelvis foton, här skulle det kanske vara bra med en diskussion då och då. Få vill ställa upp med bild i intervjuer och vissa tycker inte vi bör dokumentera aktioner och demonstrationer på grund av att det kan sätta dit folk. Samtidigt filmar och fotar ju liberala journalister oss när de får chansen och vi använder oss glatt av deras bilder i vår propaganda när vi inte har egna. Det kan diskuteras när dokumentation och historieskrivande är viktigare än säkerhet.

Vårt ansvar gentemot barnvagnar i demonstrationer, omaskerade kravallsugna eller hyresvärdar beror förstås på situationen, men vi värjer oss mot inställningen att collateral damage är värre än förluster av våra egna. Bara för att någon själv har valt att slåss mot orättvisor blir inte dennes värde mindre än värdet hos någon som skiter i politik. Nollvisonen i arresteringar av aktivister är nog ganska lagom mycket eftertraktad, vi är ju långt från att komma dit. Dessutom kan det hända att det är bra för nyrekryteringen att så få åker in. Samtidigt kommer vi inte komma någonvart alls om vi inte accepterar ens de låga oddsen som dagens aktivism innebär.

Lära oss av erfarenhet

Hur många tekniska redskap polisen har tillgång till och kan använda sig av, går det många rykten om. (Som det berömda ryktet att det går att avlyssna en avstängd mobiltelefon. I de rättsfall vi känner till där avlyssning använts som bevisföring har det hittills aldrig framkommit annat än vad som sägs under telefonsamtal.) Vi vet dock nästan inget säkert. Vad gäller polisstrategier kan det vara bra att ha en idé om hur vi ska hantera indefiniering/utdefiniering från polisens sida. Hur gör vi när de vill gosa med oss/skjuta på oss? När det dyker upp intressanta artiklar om att några brottslingar skuggats med hjälp av satellitbilder borde sådant förstås genast kollas upp närmare. Vad kommer 3G nätet innebära? Noggrant kontrollerade fakta behövs, inte rykten.

Att utjämna säkerhetskunskapen är lättare sagt än gjort. Vi är en ganska ung rörelse, men vi börjar få några erfarenheter som vi kan dela med oss av. Gamla misstag är onödigt att göra igen. Vi kanske borde lära oss även av andra kriminella som försöker skydda sin verksamhet. Erfarenheter kan komma från alla möjliga håll, bland annat är graffitimålare ganska bra på spaning. Det kan vara svårt att dela med sig av erfarenheter eller ge goda råd utan att det känns som att ställa sig över någon annan. Kanske vore det lättare om vi hade mer uttalade mål med vår säkerhet. Okunskap om säkerhet är oftast inte boven i dramat, det är ju enkelt att tänka ut hur man gör något på ett säkert sätt. Problemet är att grejer görs på fyllan, eller att det har gått så bra de förra tre gångerna att man inte orkar bry sig längre, eller att man vet att det är farligt men chansar ändå. Ofta slappnar man av precis när det börjar bli nödvändigt med noggrann eftertanke, eftersom aktiviteter först blir intressanta för polisen när det upptäckts att det inte var en engångsföreteelse.

Brända aktivister

Brända aktivister är sådana som riskerar säkerheten för sig själva och andra om de utför olagliga handlingar. De kan vara kända av polisen, media eller nazister på grund av foton, artiklar eller annan kännedom. Man kan vara olika bränd i olika sammanhang. Det är inte självklart att du måste upphöra med aktivism om du är dömd i samband med aktioner, du får bara räkna med ett hårdare straff. Att ligga lite lågt efter frigivning kan förstås vara på sin plats. Det finns en sådan uppsjö av saker att sysselsätta sig med att det egentligen inte behöver bli någon större skillnad vare sig man väljer bort olaglig aktivitet eller ej.

Det kanske vore bra att skilja politisk verksamhet som inte är olaglig från aktioner som är det. Det kan vara svårt att föra ut sitt politiska budskap från smågrupper där man gör olagligheter, de har svårt att delta i vänstersamarbeten, offentliga demonstrationer och liknande utan att kompromettera sin säkerhet. Dessutom kan det vara svårt med informationsspridning och gemensamma linjer. Samtidigt blir en stor öppen organisation sårbar säkerhetsmässigt. Det som är bra i andra politiska sammanhang, lättillgänglighet, informationsutjämning och offentliga åsikter är dåligt när man ska bedriva aktivism. En öppen/halvöppen organisation inbjuder till att bli infiltrerad, bara risken av infiltration kan störa det man håller på med och så frön av misstänksamhet som kan vara förödande för hela verksamheten. De som vill utföra aktioner bör hålla sig ifrån det synliga politiska arbetet. Det synliga politiska arbetet kan vara en lämplig plats för brända aktivister. Analyser och strategier behöver inte alla gånger hemlighållas och bör hanteras demokratiskt. Ansiktet utåt sköts med fördel av redan kända/brända personer. Aktionsgrupperna kan då lägga sin energi på det praktiska arbetet. En uppdelning skulle innebära att man kan delta och placera sig i det offentliga rummet och samtidigt underlätta för aktioner och trygga säkerheten för alla inblandade. Det här är sådant man kan diskutera kring för att konkretisera en åsikt om säkerhet i ett större perspektiv vilket ju var vad vi ville!★

J. Berlin och Tjacksvansen

å ena sidan...

å andra sidan...

Svett & Etikett

Skicka in dina egna frågor till Dolores La Concha, Brands egen Dr Phil: svettoetikett@spray.se

Nu är hösten här och jag är åter med min spalt, dit du gärna får skicka dina egna frågor och funderingar i livet som aktivist.
Till detta nummer har några fängslade kamrater delat med sig av sina tankar och erfarenheter om autonom organisering och hur vi kan bygga upp strukturer för trygghet, kraft och mod.
Vi fortsätter också på temat maskering, med tips och inspiration till en aktion nära dig.
Förnyelse, kreativitet och glädje är ju några av de stenar vi bygger vår handlingskraft och vårt motstånd av.

Dolores La Concha

BARA UNDER DET senaste året har det startats upp ett flertal grupper som definierar sig som autonoma och vi vill därför föra vidare några av våra erfarenheter om organisering. Vi tänker i huvudsak på flerfrågegrupper som har ett revolutionärt perspektiv - det är så vi har varit organiserade. Dessa metoder har vi kommit fram till genom diskussioner, konflikter, misstag och framsteg och inte bara antagit dem för att det " låter bra." Vi hoppas att genom att sprida dessa erfarenheter kan hjälpa andra grupper att inte hamna i de fallgropar vi själva i viss mån gjort.

Vi har ju alla olika utgångspunkt och därför välkomnar vi alla radikala initiativ som kommer upp på vår ort istället för att till varje pris försöka absorbera dem in i våra strukturer. Det viktiga är vad vi alla tillsammans kan utföra, inte hur vi som grupp kan växa eller synas så mycket som möjligt. Naturligtvis försöker vi alltid sprida våra åsikter, men inte genom att överrösta våra kamrater.

Agerande i gruppen

Vi är odogmatiska och prioriterar den konkreta kampen, men det är viktigt att vi lägger mycket energi på ideologiska och teoretiska diskussioner (i grundkurser, studiecirklar), även om vi kanske använder andra arenor för detta.

Vi kompromissar inte med våra principer (samarbetar till exempel aldrig med borgerliga grupper eller andra fiender) och måste föra en kontinuerlig diskussion om hierarkier. Vi måste hela tiden arbeta med hur vi agerar mot varandra - alla kan förändras och ingen är "perfekt". Detta får inte betyda att vi låter underprivilegierade personer eller grupper bli ytterligare nedtryckta av de överordnade (oavsett om det handlar om klasstillhörighet, etnicitet, funktionshinder, kön, utseende/stil, sexualitet med mera). Det kräver att de personer som förstör för gruppen eller personer i gruppen blir uteslutna. Vi är inte (bara) ett kompisgäng - vi är politiska kamrater. Vi kan inte hålla personer som gjort kamrater skada bakom ryggen bara för att vi känner dem, de har status eller tillför rörelsen något, och därför bortse från skadan de tillfogar oss alla.

Separatism och konflikthantering

Att underprivilegierade grupper organiserar sig separatistiskt är stärkande för hela rörelsen. I en separatistisk grupp kan man lättare prata om gemensamma problem, se varandras likheter och skapa en stark bas att kämpa utifrån.

Det är viktigt att på ett klart och tydligt sätt ta upp problem inom gruppen (till exempel konflikter, uteslutningar). Istället för att det på ett informellt vis kommer de berörda personer till känna. Det är också viktigt att det finns en beredskap för övergrepp, en kvinnogrupp som genast kan stödja utsatta kvinnor är bra, och även att man kallar andra berörda grupper till stormöten om det behövs.

Faddergrupper och observatörer

Eftersom våra grupper inte kan vara öppna (alltså att det inte bara går att komma till ett möte hursomhelst) kan det vara idé med en faddergrupp som kan träffa de som kanske vill gå med till en neutral plats (som ett fik) för att se om intresset är seriöst och för att informera om organisationen. Denna grupp, som bör innehålla både kvinnor och män, ska också ge stöd så att den nya kan känna sig (extra) välkommen, och kan svara på frågor som kan kännas jobbiga för den nya att ta upp på ett möte.

Alla vågar/kan tyvärr inte ta upp problem inför gruppen eller har det sociala nätverk som kan behövas i en sådan situation, så förutom faddergruppen även fyra "observatörer" (två kvinnor och två män) vars uppgift är att uppmärksamma förtryck på bland annat möten. De kan även agera stödpersoner. Om en medlem ber en observatör om hjälp ska de hjälpa till med att ta upp problemet.

Machokultur och möten med polisen

Vi tycker det är viktigt att hela tiden föra en diskussion om machokulturen inom rörelsen och göra allt för att bryta ner den, genom olika rollspel, feministiska studier och övningar. Att bekämpa machoidealen betyder naturligtvis inte att bekämpa militansen - tvärtom, den främjar vi.

För att strukturera arbetet använder vi när det behövs arbetsceller. Dessa är dock alltid underordnade organisationen och måste ha dess stöd, och alla handlingar är tillgängliga för alla medlemmar. På halvårsmötena utvärderar och diskuterar vi deras verksamheter och våra kampanjer.

Vi förbereder oss på repression genom bland annat förhörsrollspel (påhittade stenhårda snutförhör) och sprider information om hur man beter sig i konfrontation med polis/rättssystem och vilka rättigheter man har. Detta är särskilt viktigt för nya medlemmar. Man snackar aldrig med snuten eller deltar i "samtal" med Säpo. En orsak till detta är de som i förhör sitter och förklarar sin oskuld försätter de kamrater som är tysta i en svår och utpekad situation. Genom att inte samarbeta med snuten samarbetar vi med varandra.

Om kamrater grips ser vi till att så många som möjligt finns närvarande utanför polisstationen för att visa vårt stöd när de släpps. En mobiltelefon bör finnas igång dygnet runt där anhöriga kan ges stöd, information om gripandet kan rapporteras in och där vi kan ge tips om bra advokater och så vidare, ingen ska glömmas bort, ingen ska lämnas ensam.

Beslutsfattande

Även om vi försöker ta så många beslut som möjligt med konsensus händer det att vi röstar om vissa saker. Även om vi är alldeles för sällan använt det tycker vi att slutna omröstningar är bra. Det innebär att man skriver ner sin röst på en lapp istället för handuppräckning. Med detta ökas allas deltagande i debatten eftersom man minskar risken att man "slölyssnar" och sedan röstar efter hur någon kompis röstar. Man ser också tydligare att det alltid finns skilda åsikter och att man kan lättare föra fram diskussionen i ett framtida skede. En person som i debatten blir nersnackad och nerröstad kan annars förlora modet att nästa gång "sticka ut", allas åsikter är viktiga för organisationen.

Vi måste acceptera och ta hänsyn till allas olikheter, att vi lever i olika verkligheter, att vissa av oss har jobbiga erfarenheter som kanske inte märks i första skedet, inte passar in i den rådande sociala normen, är sjuka, har/har haft drogproblem, nyligen suttit inne och så vidare.

En del av dessa åtgärder låter kanske krångliga, byråkratiska och onödiga - men så har vi inte upplevt det i praktiken. Så snart strukturerna etablerats har de fungerat väldigt bra och har istället besparat oss mycket tid från onödiga konflikter. Kom ihåg att vi måste vara välkomnande, opretentiösa, ha kul tillsammans och kunna lita på varandra.★

Varma hälsningar från kåken,
Socialistiska fångkollektivet, Linköping/Östergötland

Vi har fått en hälsning från kåken:
I praktisk och lättillgänglig maskering, och med en klart försnyggad handduk från Kriminalvården protesterar fängslade kamrater mot USAs attack mot Irak.
Tack

Helmut Kirschey är död

– en hyllning till en förebild

Helmut satt internerad nästan två år i Spanien av stalinisterna som inte litade på ickestalinistiska tyskar som han. Hans föräldrar var vänstersossar och aktiva i Spartakistförbundet tillsammans med Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht. Fadern skickades till ett av de värre frontavsnitten under första världskriget, ett inte helt ovanligt sätt att göra sig av med radikaler. Modern dog några år senare under en sjukhusvistelse, eventuellt (troligen?) mördades hon. Helmut började sin politiska bana i Rote Jungsturm, men valde sedan att organisera sig i den syndikalistiska organisationen FAUD vilket upprörde hans släkt som till viss del var kommunister. 1934 greps han av Gestapo, men släpptes på grund av ett misstag. Han utnyttjade detta till att fly till Holland där han levde fyra år under jorden innan han drog vidare till Spanien för att försvara republiken mot Franco och fascismen. Där slogs han i de internationella brigaderna fram tills dess att han greps av stalinisterna. I samband med republikens fall valde dessa att släppa honom istället för att avrätta honom, och han flydde svårt undernärd tillbaks till Holland. Där bodde han en period hos en bonde som enligt honom själv bjöd på nyttig kycklingbuljong vilket gjorde att han återhämtade sig fysiskt.

Under andra världskriger tvingades han fly vidare till Sverige där han hamnade i Göteborg. I Göteborg engagerade han sig först i SAC, men lämnade organisationen i samband med högervridningen på 50-talet. Resten av sitt liv var han medlem i vänsterpartiet som han såg som den enda riktiga vänsterkraften i Sverige. Helmut Kirschey förtjänar all respekt och lämnar ett tomrum efter sig. Ända in till slutet var han en flitig föredragshållare och jag tror många kommer att minnas honom för hans brandtal mot fascismen i samband med olika antifascistiska manifestationer. Han tillhörde den gamla skolan för vilka en mikrofon mer var något som var i vägen än behövdes.★

Stardust

Bokrecension: Djurrätt och socialism

Vi måste kämpa för den självklara känslan av solidaritet med djuren.

MÅNGA DJURRÄTTARE inom vänstern skulle nog säga att deras engagemang för djuren handlar om samma sorts solidaritet som de känner med andra människor. Det finns ju en grundläggande gemenskap mellan vänsterrörelsen och djurrättsrörelsen, inte bara känslomässigt, utan nuförtiden också socialt.

Det är i och för sig ingen konfliktfri vänskap mellan rörelserna. Stora delar av framförallt den reformistiska vänstern verkar fortfarande lite tagen på sängen och ointresserad medan än fler bland revolutionärerna blir provocerade och känner sig hotade. Trots det är det numera vanligt med vegetarisk mat på möten, läger och kurser. Djurrättsengagemanget har blivit en naturlig del av vänstervardagen.

I boken ”Djurrätt och socialism” (Lindelöws bokförlag 2003) undersöker Toivo Jokkala och Pelle Strindlund den här tudelade vänskapen. Dom har själva gedigen erfarenhet av politisk aktivism och de gör ingen hemlighet av att de vill se rörelserna närma sig varandra. Boken är en sorts grundbok för djurrättsvänstern. Det finns en genomgång av dagens vänsterrörelser och vad de säger om djurrätt och varför, en diskussionsdel där fyra unga vänstermänniskor samtalar om sin inställning till djuren, en historisk exposé, där vi får möta människor och de få rörelser som tyckt och tycker att solidariteten med människor självklart ska utvidgas till djuren. Dessutom ger författarna förslag på hur en marxistisk ideologi skulle kunna innefatta solidaritet med djuren. Sist men inte minst ger de recept på vad djurrättsrörelsen skulle behöva göra för att bli mer demokratisk och slagkraftig.

Så, det är ett slags pionjärverk. Boken spänner över många ämnen, men det man förlorar i djup, vinner man desto mer i inspiration. För det är väldigt inspirerande läsning. Kanske mest för att det är en bok som äntligen tar frågan på allvar och skildrar den ur ett tydligt aktivistperspektiv, men också för att man plötsligt ser mångfalden och möjligheterna i djurrättskampen.

> ”Egentligen är det ju inte speciellt komplicerat. Det självklara svaret finns i anarkismens motstånd mot allt förtryck. ”

De flesta har väl hört det ett antal gånger ”Det politiska engagemanget för djuren leder till att man koncentrerar sig på pseudofrågor istället för klasskamp.” Eller: ”Veganerna stöter bara bort de breda lagren från vänstern.”

Egentligen är det ju inte speciellt komplicerat. Det självklara svaret finns i anarkismens motstånd mot allt förtryck. Den frihetliga delen av vänstern måste stå upp för solidariteten även med dem som inte kan försvara sig själva. Det är inte en pseudofråga att kämpa mot det enorma lidande som djuren utsätts för i samhället idag.

Toivo Jokkala och Pelle Strindlund visar också övertygande att djurrättsrörelsen har mycket att lära av aktivisterna. I kapitlet ”Sånt som bör göras” manar de till arbete för bättre lokal förankring, mer aktivistanda och bättre former för demokrati. Förbundet Djurens Rätt uppmanas också att sluta med populistiska kampanjer och omgående gå ur de djurförsöksetiska nämnderna där man idag sitter fast som etiskt alibi för forskarnas djurförsök. Enligt Jokkala och Strindlund är det mycket viktigt att inte låta sig kramas ihjäl och indefinieras som en lydig del av samhället.

Men framförallt är det upp till oss att diskutera och kämpa vidare. Djurrättsfrågan är viktig och det är viktigt att vi inte trycker ner den självklara känslan av solidaritet med djuren.

När djurrätt diskuterades av en debattpanel på Socialistiskt Forum i Stockholm i våras kom följande kommentar från en kvinna i publiken som förut upplevt hur feminismen motarbetats med samma argument som djurengagemanget: ”Om vänstern ska glömma djuren som man en gång föraktade och glömde feminismen, då vill inte jag vara med på det tåget, då hoppar jag av”.

Det är bara att instämma. Vill vi verkligen ha en solidaritetsrörelse som inte bryr sig?★

Lilla Bruna

NÄSTA NUMMER!

Om aktivism genom hela livet och att leva med motståndet.

Deadline 24:de oktober.

Numret kommer ut i slutet av november. Vi är väldigt tacksamma för allt material som kommer in, framför allt bilder. Tänk på att alla bilder du skickar digitalt måste ha en upplösning på minst 300 dpi, annars är de inte tryckbara. Pappersfoton går naturligtvis bra att skicka in. Adressen är Brand, box 150 15, 140 65 Stockholm. Alla texter som kommer in digitalt bör skickas i txt-format till brandmejlen.

Om du har problem med din prenumeration; kontakta oss! brand@motkraft.net.

PRENUMERERA PÅ BRAND

150 KR FÖR SEX NUMMER

PG 478 24 80-0